

Barometr postaw wobec krzywdzenia dzieci w Polsce 2024

Badanie Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę i Ipsos Polska

Warszawa, 28.10.2024

O badaniu

- **Barometr postaw wobec krzywdzenia dzieci w Polsce** to badanie pomyślane jako projekt mający na celu systematyczne śledzenie trendów opinii dorosłych obywateli Polski. Badanie zrealizowane w 2024 roku jest pierwszą edycją, choć postawy wobec krzywdzenia dzieci były badane przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę na próbach ogólnopolskich od 2005 roku.
- W ramach tego projektu planujemy regularnie pytać dorosłych obywateli Polski o opinie na temat krzywdzenia dzieci, budowania ich samodzielności i sprawczości, a także na temat możliwych rozwiązań systemowych, aby na tej podstawie formułować precyzyjne rekomendacje i rozwijać działania na rzecz dzieciństwa wolnego od przemocy.
- Badanie zostało zrealizowane przez Ipsos w dniach 13–27 sierpnia 2024 roku na panelu probabilistycznym Ipsos KnowledgePanel na reprezentatywnej, losowej próbie Polek i Polaków w wieku 18 i więcej lat, N=1000. Wśród osób korzystających z internetu badanie zostało przeprowadzone za pomocą ankiety online, wśród pozostałych poprzez wywiad telefoniczny.
- Badanie powstało we współpracy Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę z Ipsos.

Najważniejsze wyniki

Jedna trzecia Polaków dopuszcza stosowanie kar fizycznych

Co piąty Polak był świadkiem stosowania kar fizycznych (w ubiegłym roku)

80% dopuszcza stosowanie krzyku jako metody dyscyplinującej

Niemal trzy czwarte było świadkami krzyczenia na dziecko a 27% obrażania dzieci

18% uważa że kary fizyczne poprawiają zachowanie dziecka, a 24% sądzi to samo o krzyku

Większość uważa, że służby powinny interweniować w sytuacjach przemocy i zaniedbania

Okolo jedna trzecia uważa, że w przypadku przemocy fizycznej i zaniedbania dziecko powinno być umieszczone poza rodziną

Większość uważa, że dzieci mogą decydować o swoich sprawach, ale nie o tym ile czasu mają poświęcić na naukę i co jeść

Komentarz ekspercki

Obecnie w Polsce niecałe dwie trzecie Polaków zdecydowanie sprzeciwia się karom fizycznym. Niestety, ponad jedna trzecia (36%) przynajmniej częściowo akceptuje ich stosowanie. Należy zauważyć, że w ciągu ostatnich 19 lat, tj. od 2005 roku, odsetek przeciwników stosowania kar fizycznych wzrósł aż o 27 pkt procentowych, obserwujemy tym samym stopniowy spadek deklarowanej akceptacji dla stosowania przemocy fizycznej wobec dzieci. Jednocześnie stosunkowo wysoka jest akceptacja dla przemocy werbalnej

dr Szymon Wójcik

Koordynator Działu Badawczego
Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę

Komentarz ekspercki

Od ponad trzech dekad prowadzimy szeroką edukację społeczeństwa, w tym rodziców, by chronić dzieci przed przemocą. Zmiana postaw jest jednak zawsze długim procesem. Ciągłe jeszcze żywe jest przekonanie o skuteczność kar fizycznych w wychowaniu dzieci. Wciąż zbyt rzadko reagujemy na przemoc. Dzieciństwo bez przemocy jest naszym celem – Arkadią, do której prowadzi długa droga nieustających starań.

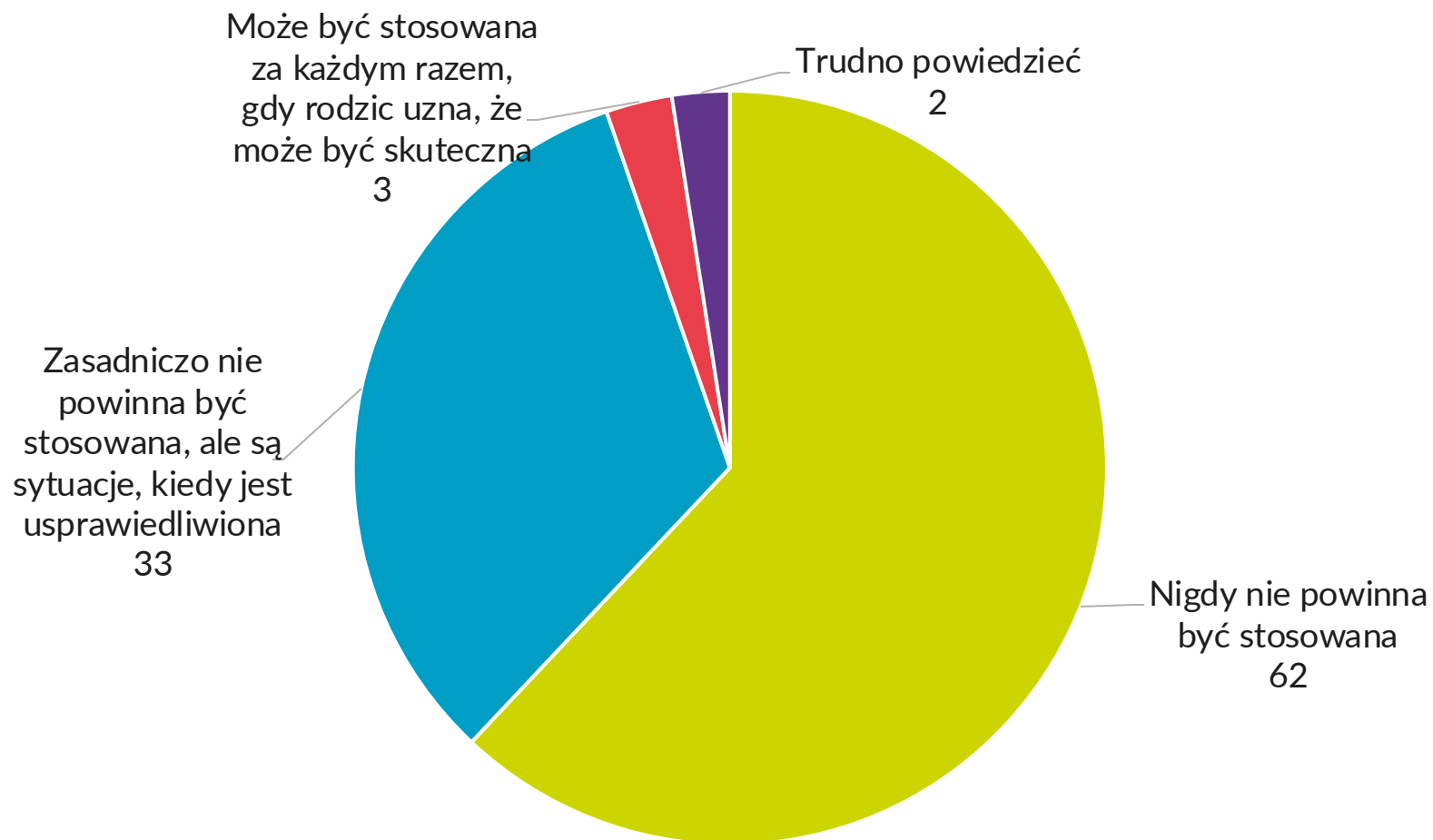
dr Monika Sajkowska,
Fundacja Dajemy Dzieciom Siłę,
Liderka kampanii Dzieciństwo bez Przemocy
Wieloletnia Prezeska Fundacji

Kary fizyczne

Opinie na temat kar fizycznych

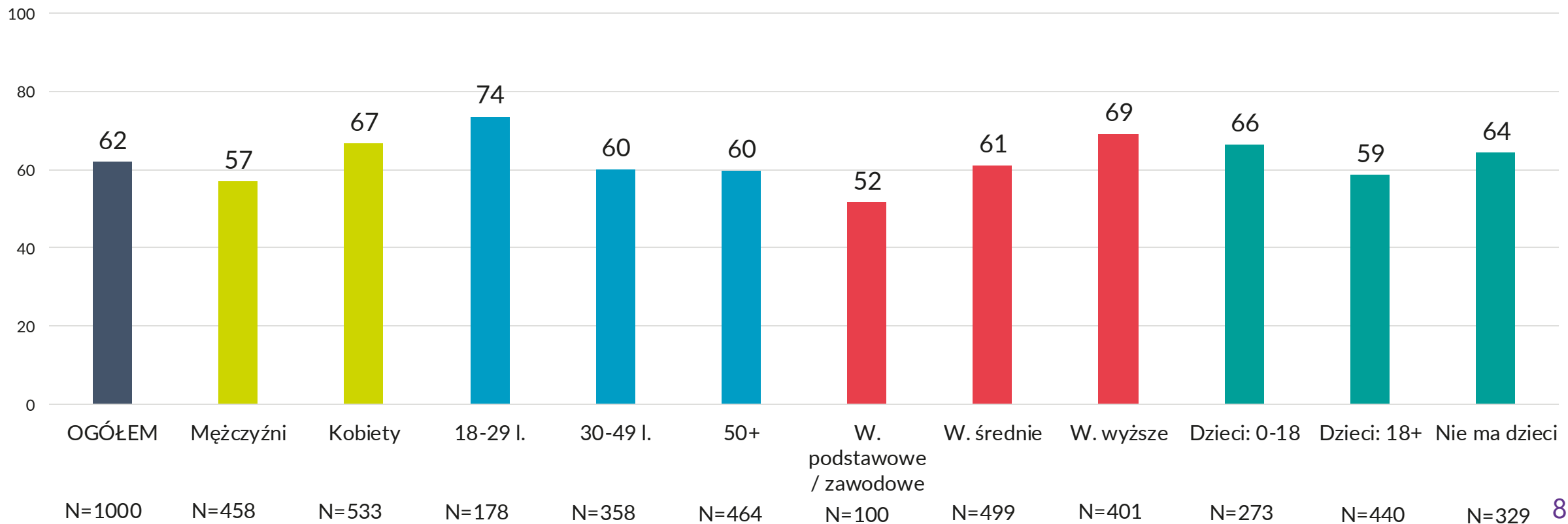
Czy Pana(i) zdaniem bicie dzieci jako kara jest metodą wychowawczą, która:

N=1000

Opinie przeciwników kar fizycznych a cechy społeczno-demograficzne

Procent wskazań na opinię "Bicie dzieci jako kara nigdy nie powinno być stosowane"
w zależności od cech społeczno-demograficznych

Opinie przeciwników kar fizycznych a zmienne społeczno-demograficzne

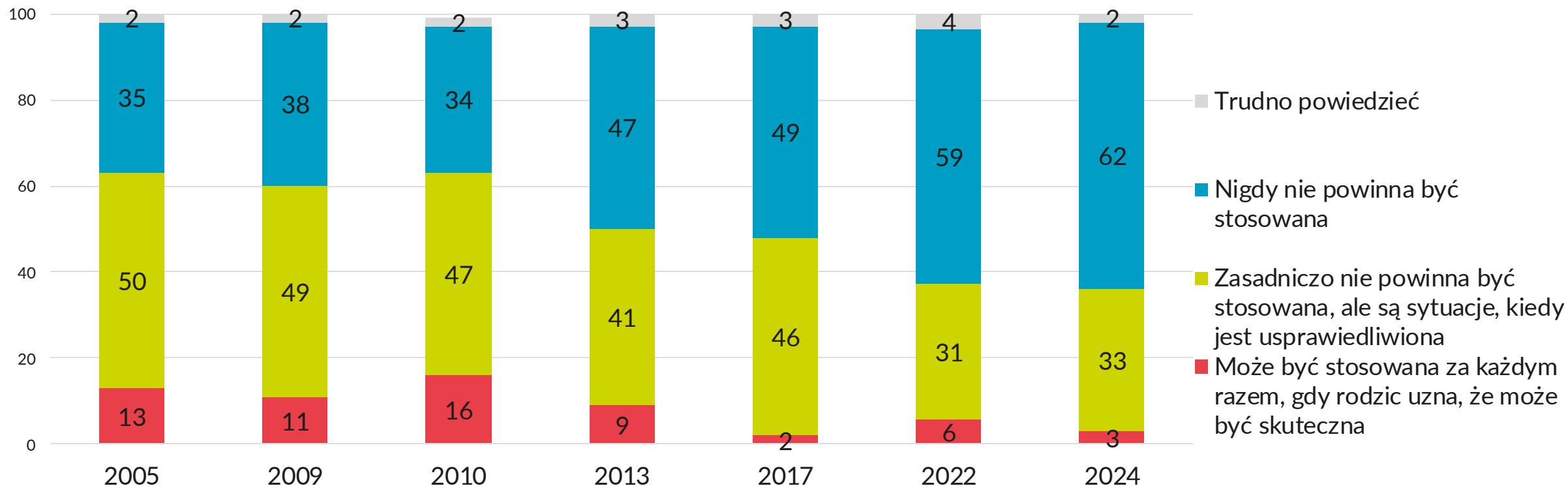
Z twierdzeniem: „*Bicie dzieci jako kara jest metodą, która nigdy nie powinna być stosowana*” zgadza się przeciętnie 62% badanych.

W sposób istotny statystyczne zgadzają się częściej:

- Kobiety niż mężczyźni (67% vs. 57%)
- Osoby młode (18-29 lat) niż wszyscy powyżej 29 r.ż. (74% vs. 60%)
- Osoby mieszkające w największych miastach (pow. 500 tys. mieszkańców) niż mieszkańcy mniejszych miast i wsi (74% vs. 59% i 61%)
- Osoby z wyższym wykształceniem niż osoby z wykształceniem średnim i podstawowym/zawodowym (69% vs. 61% i 52%)
- Osoby, które mają dzieci niepełnoletnie (do 18 r.ż.) niż osoby, których dzieci są dorosłe (66% vs. 59%)

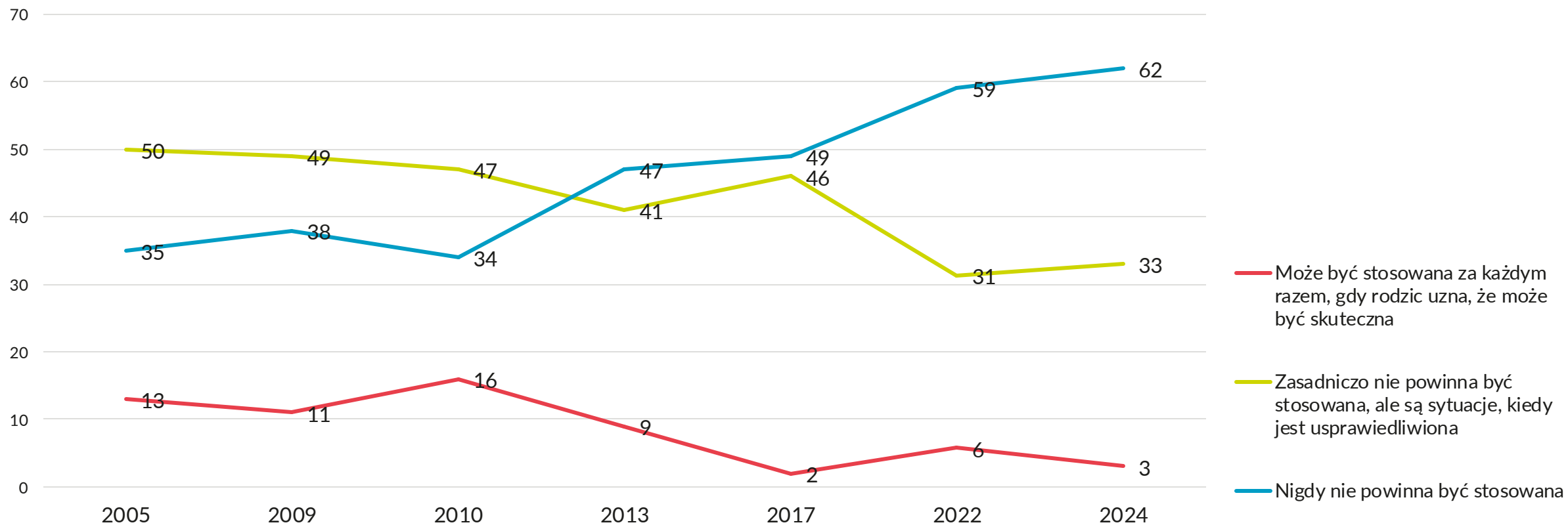
Przyzwolenie na stosowanie kar fizycznych w Polsce w latach 2005-2024

Czy Pana(i) zdaniem bicie dzieci jako kara jest metodą wychowawczą, która:...

Trendy przyzwolenia na stosowanie kar fizycznych w Polsce w latach 2005-2024

Czy Pana(i) zdaniem bicie dzieci jako kara jest metodą wychowawczą, która...?

Trendy przyzwolenia na stosowanie kar fizycznych w Polsce w latach 2005-2024

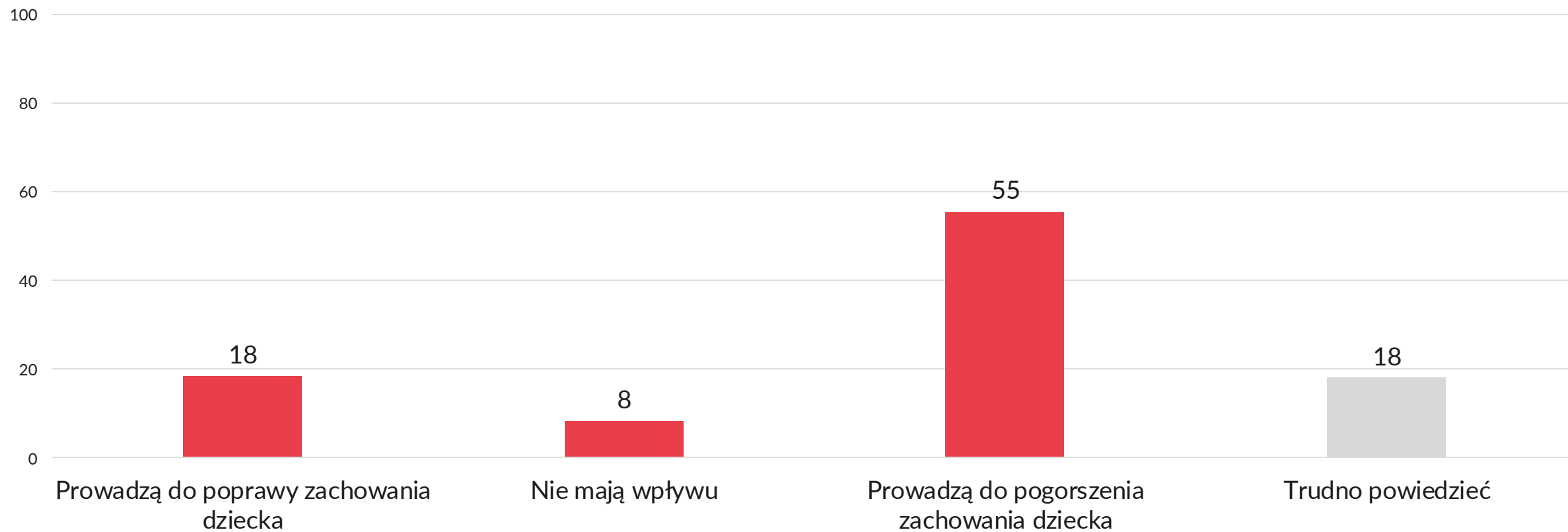
W ciągu ostatnich 19 lat, tj. od 2005 roku, obserwujemy znaczący spadek deklarowanej akceptacji dla stosowania kar fizycznych wobec dzieci.

W latach 2005-2024:

- Odsetek osób popierających stosowanie kar fizycznych (uważających, że bicie dzieci jako kara może być stosowane za każdym razem, gdy rodzic uzna, że może być skuteczne) zmalał o 10 punktów procentowych
- Odsetek osób przyzwalających na stosowanie kar fizycznych (uważających, że bicie dzieci jako kara zasadniczo nie powinno być stosowane, ale są sytuacje kiedy jest usprawiedliwione) zmalał o 17 punktów procentowych
- Odsetek przeciwników stosowania kar fizycznych (uważających, że bicie dzieci jako kara nigdy nie powinno być stosowane) wzrósł o 27 punktów procentowych

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na zachowanie

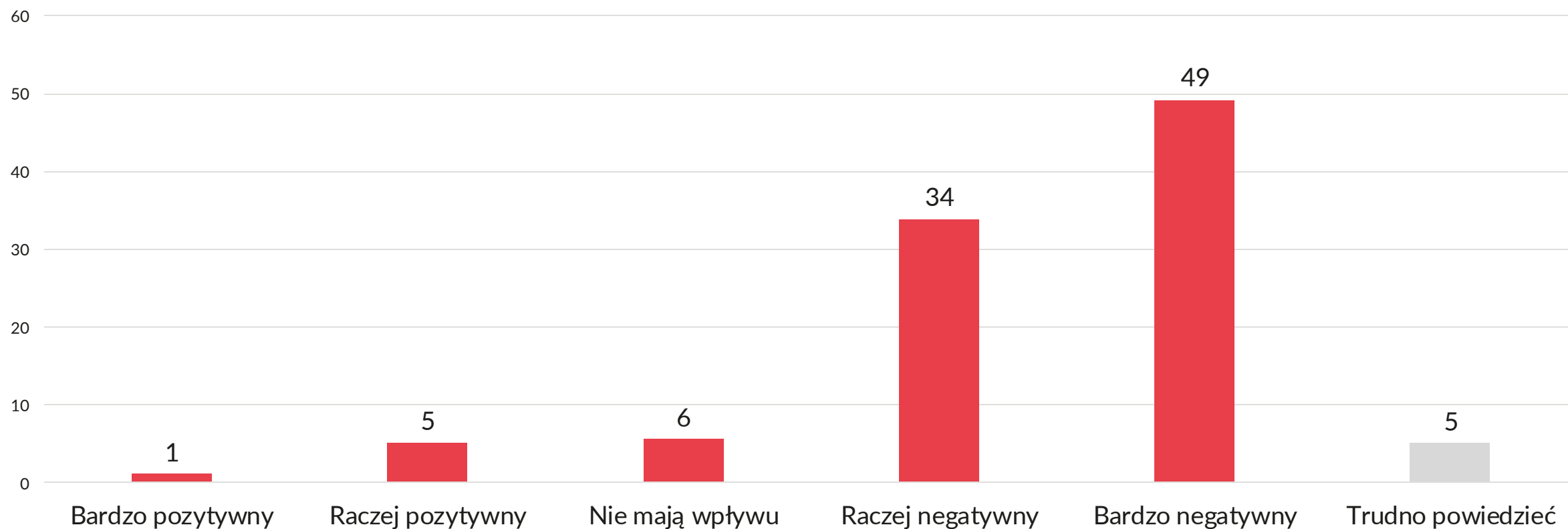
Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na zachowanie dziecka?

N=1000

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na stan psychiczny

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na stan psychiczny dziecka?

N=1000

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na relacje

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na relacje między rodzicem a dzieckiem?

N=1000

Postrzeganie wpływu kar fizycznych

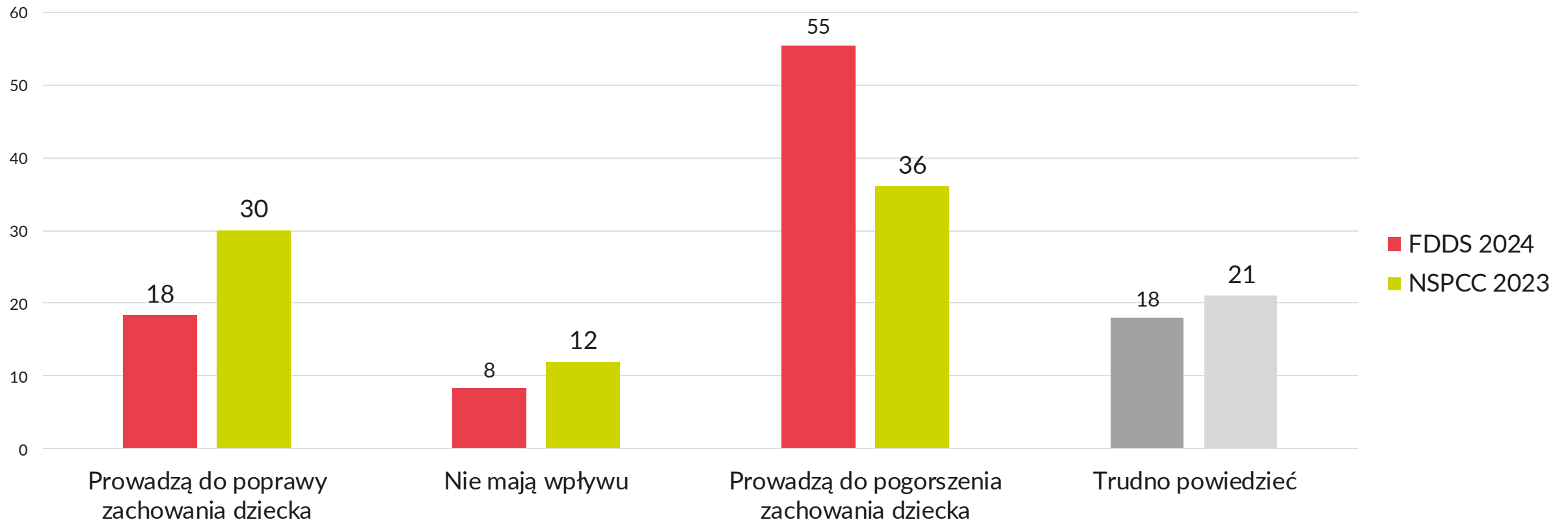
- Większość społeczeństwa dostrzega negatywny wpływ kar fizycznych na zachowanie dziecka (55%), jego stan psychiczny (83%) i relacje między rodzicem a dzieckiem (78%)
- Jednocześnie w dalszym ciągu blisko jedna piąta (18%) uważa, że kary fizyczne prowadzą do poprawy zachowania dziecka

Opinie i postrzeganie konsekwencji kar fizycznych - porównanie badań FDDS i NSPCC

W badaniu posłużyliśmy się pytaniami o opinie na temat konsekwencji stosowania kar fizycznych dla dobrostanu dzieci i wpływu na relacje pomiędzy rodzicami i dziećmi, które w swoich badaniach, przeprowadzonych w Królestwie Anglii w 2023 r., wykorzystywała brytyjska organizacja National Society for the Prevention of Cruelty to Children (NSPCC).

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na zachowanie porównanie badań FDDS i NSPCC

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na zachowanie dziecka?

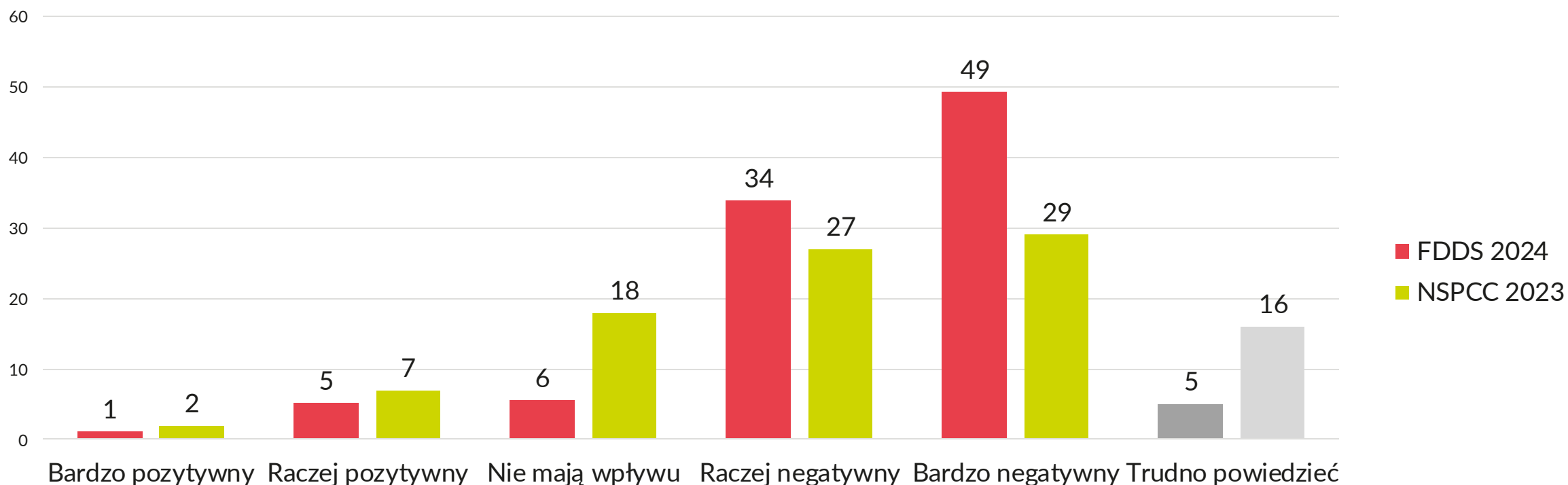
FDDS: N=1000

NSPCC: N=3497

Źródło: NSPCC 2023, https://docs.cdn.yougov.com/r174szdh2m/NSPCC_PhysicalPunishment_230302_W.pdf

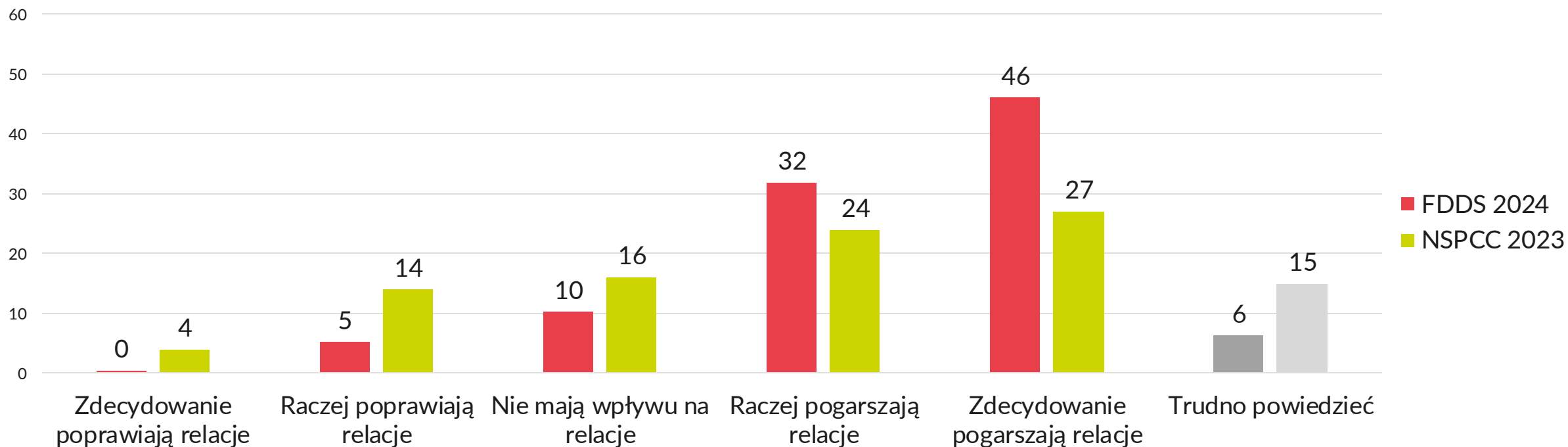
Postrzeganie wpływu kar fizycznych na stan psychiczny porównanie badań FDDS i NSPCC

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na stan psychiczny dziecka?

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na relacje porównanie badań FDDS i NSPCC

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem mają kary fizyczne na relacje między rodzicem a dzieckiem?

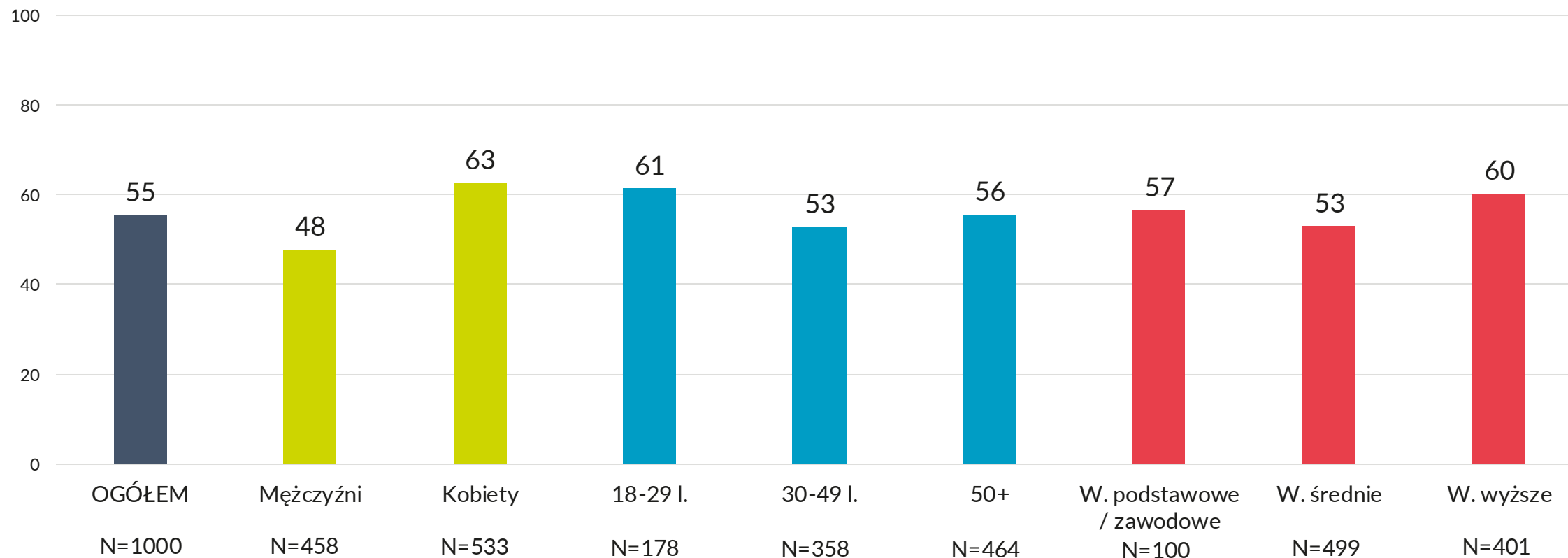

Postrzeganie wpływu kar fizycznych (porównanie badań FDDS i NSPCC)

- Odsetek społeczeństwa przekonany, że kary fizyczne mają negatywny wpływ na zachowanie i stan psychiczny dzieci oraz ich relacje z rodzicami jest znacząco wyższy w Polsce niż w Anglii. Może to świadczyć o wyższym poziomie świadomości w Polsce (np. szerszym zasięgu i skuteczności kampanii przeciwdziałających przemocy).
- Około jednej piątej społeczeństwa zarówno w Polsce, jak i w Anglii – nie ma zdania na temat wpływu kar fizycznych na zachowanie.
- W polskim społeczeństwie opinie na temat wpływu bicia dzieci na ich stan psychiczny i relacje z rodzicami są bardziej wyraziste - odsetek odpowiedzi „nie ma wpływu” i „trudno powiedzieć” jest niższy niż w Anglii. W społeczeństwie angielskim blisko jedna trzecia osób wybiera odpowiedź „nie ma wpływu” bądź przyznaje się do niewiedzy.

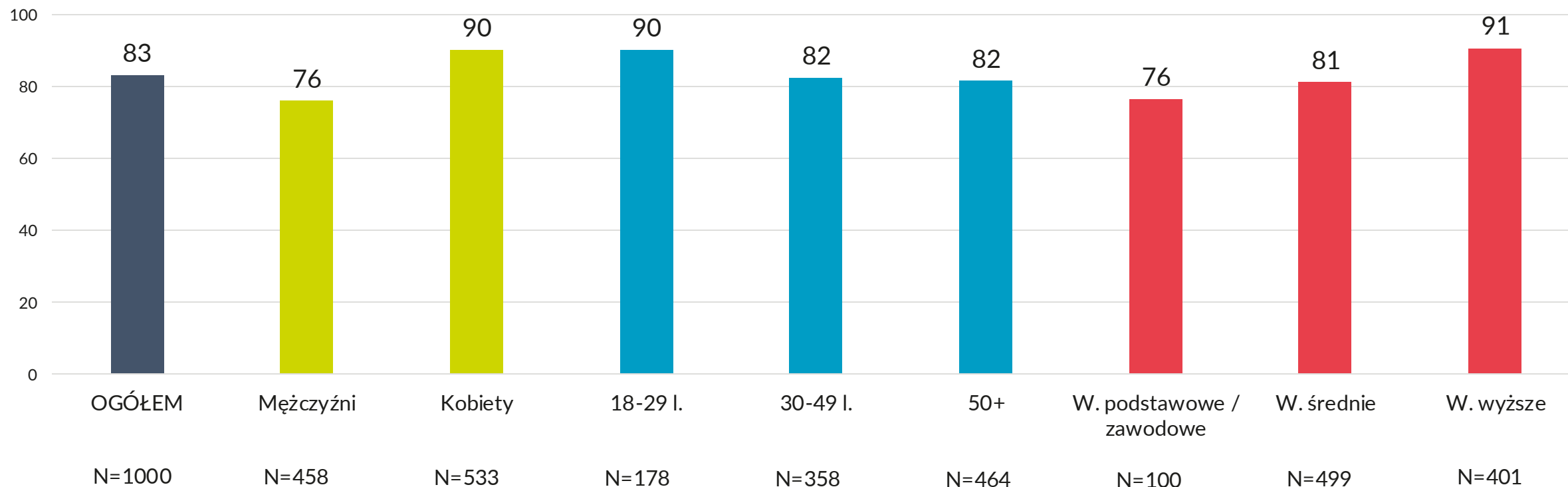
Postrzeganie wpływu kar fizycznych na zachowanie a zmienne społeczno-demograficzne

Kary fizyczne prowadzą do pogorszenia zachowania dziecka

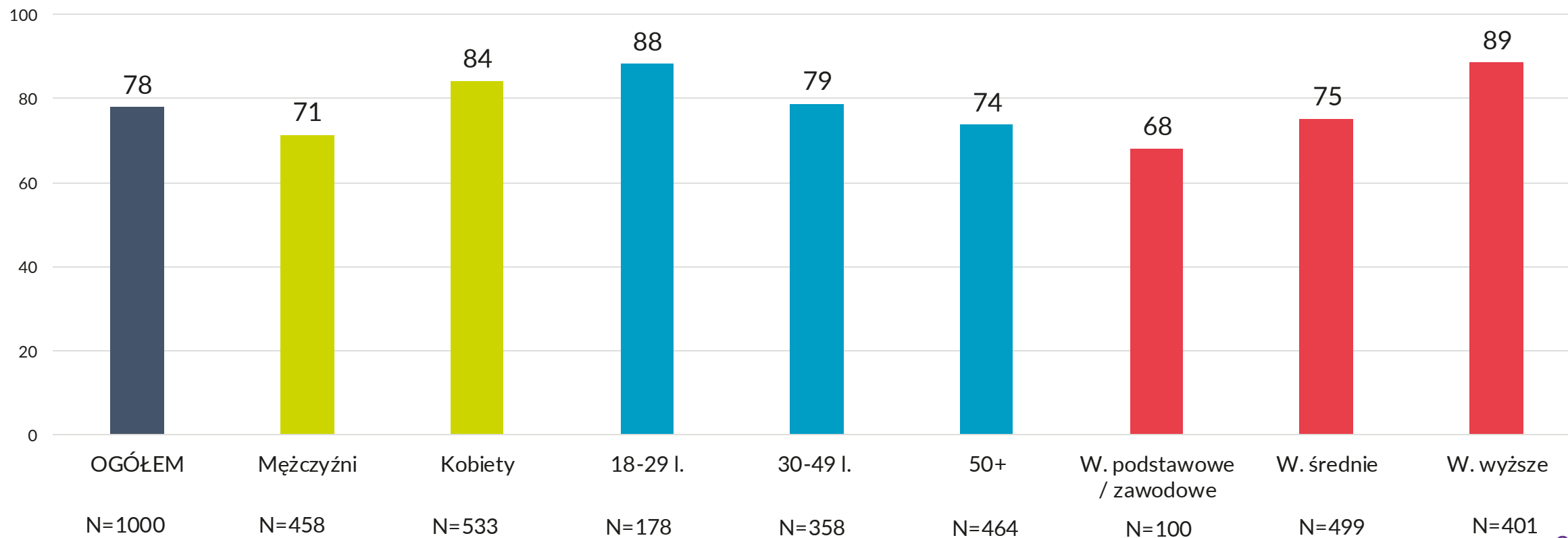
Postrzeganie wpływu kar fizycznych na stan psychiczny a zmienne społeczno-demograficzne

Kary fizyczne mają negatywny wpływ na stan psychiczny dziecka (suma % odpowiedzi „raczej pogarsza” i „zdecydowanie pogarsza”)

Postrzeganie wpływu kar fizycznych na relacje a zmienne społeczno-demograficzne

Kary fizyczne pogarszają relacje między rodzicem a dzieckiem
(suma % odpowiedzi „... wpływ ... b. negatywny” i „raczej negatywny”)

Postrzeganie wpływu kar fizycznych a zmienne społeczno-demograficzne

Z opiniami, że kary fizyczne mają negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dzieci i ich relacje z rodzicami w ogólnym obrazie istotnie statystycznie częściej zgadzają się kobiety, osoby młode (18-29 lat) i osoby z wyższym wykształceniem.

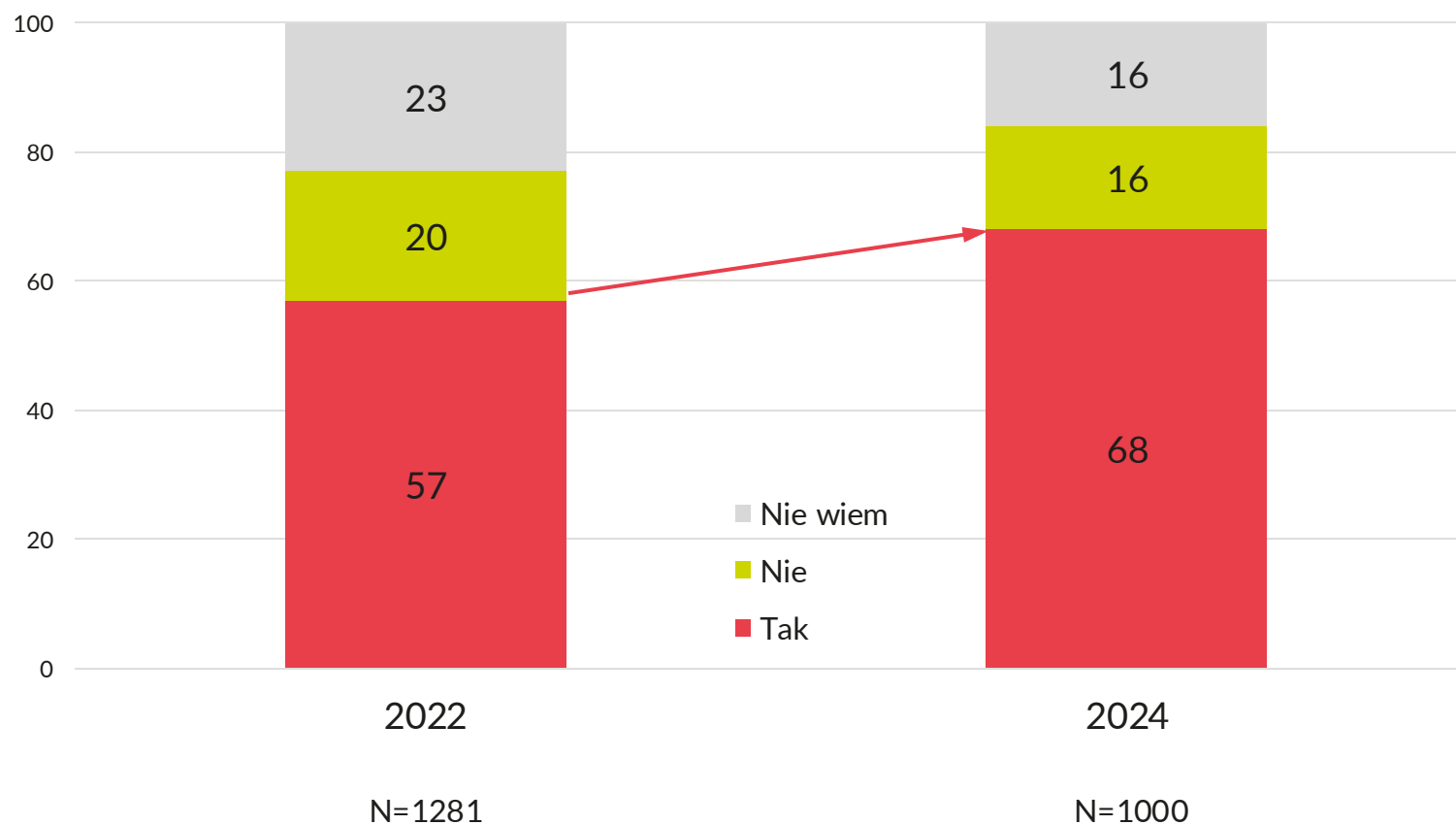
W sposób istotny statystyczne zgadzają się częściej z opiniami, że stosowanie kar fizycznych ma negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem:

- Kobiety niż mężczyźni
- Osoby młode (18-29 lat)
- Osoby z wyższym wykształceniem

Fakt posiadania bądź nie posiadania dzieci jest skorelowany jedynie z opiniami na temat wpływu kar fizycznych na relacje między rodzicem a dzieckiem. Osoby mające dzieci nieletnie oraz osoby nie mające dzieci istotnie częściej dostrzegają taki wpływ niż osoby, które mają dzieci pełnoletnie.

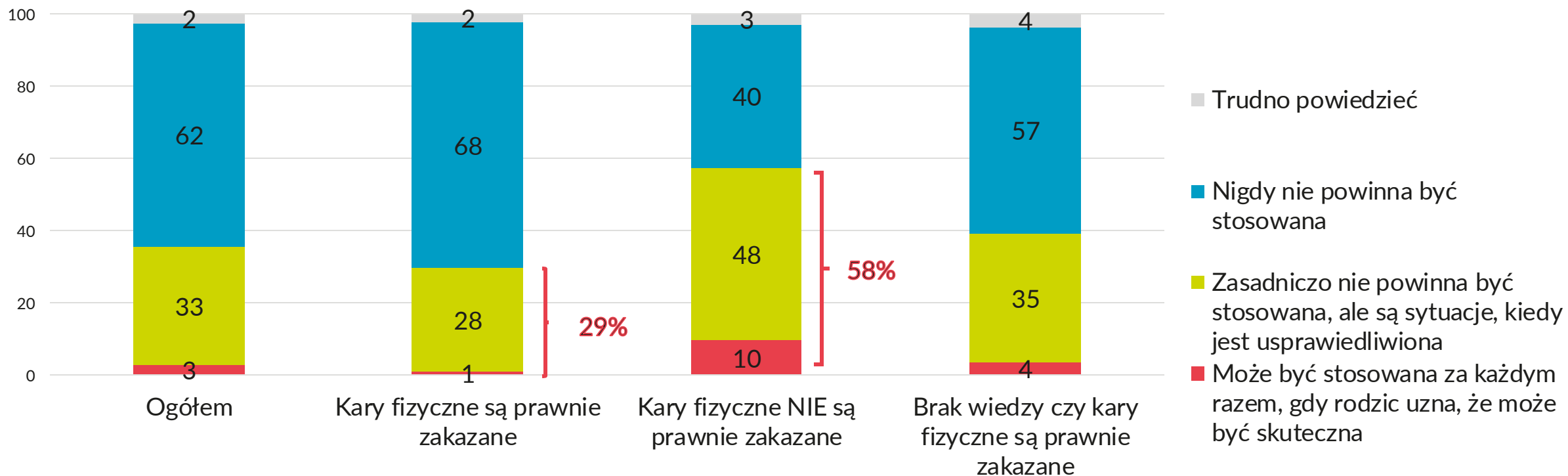
Znajomość prawa dotyczącego zakazu kar fizycznych wobec dzieci

Czy Pana(i) zdaniem stosowanie kar fizycznych przez rodziców wobec dzieci jest w Polsce prawnie zakazane?

Znajomość prawa dotyczącego zakazu kar fizycznych wobec dzieci a opinie na temat stosowania kar fizycznych

Czy Pana(i) zdaniem bicie dzieci jako kara jest metodą wychowawczą, która:...

Znajomość prawa dotyczącego zakazu kar fizycznych wobec dzieci a opinie na temat stosowania kar fizycznych

Istnieje istotna różnica w poglądach na temat stosowania kar fizycznych między osobami, które są świadome istnienia w Polsce przepisów zakazujących kar cielesnych a osobami, które twierdzą, że takich przepisów w Polsce nie ma.

Wśród osób, które twierdzą, że stosowanie kar fizycznych wobec dzieci nie jest w Polsce prawnie zakazane, przyzwolenie na dyscyplinowanie karami fizycznymi jest znacznie wyższe niż wśród osób, które są świadome istnienia prawnego zakazu kar fizycznych:

- wśród osób, które nie wiedzą o prawnym zakazie kar fizycznych aż 58% uważa, że bicie dzieci może być stosowane zawsze, gdy rodzic uzna, że może być skuteczne lub usprawiedliwia takie metody w pewnych okolicznościach
- wśród osób świadomych istnienia w Polsce prawa sankcjonującego kary fizyczne, bicie dzieci akceptuje 29% badanych

Bycie świadkiem stosowania kar fizycznych

Czy w ciągu ostatniego roku był(a) Pan(i) świadkiem sytuacji, gdy osoba dorosła dyscyplinowała dziecko używając kar fizycznych?

N=1000

Reakcja na kary fizyczne

Jak Pan(i) zachował(a) się w tej sytuacji?

N=207

Dlaczego nie zareagował(a) Pan(i) na używanie kar fizycznych wobec dziecka?

N=61

Pytanie wielokrotnego wyboru

Reakcja na kary fizyczne

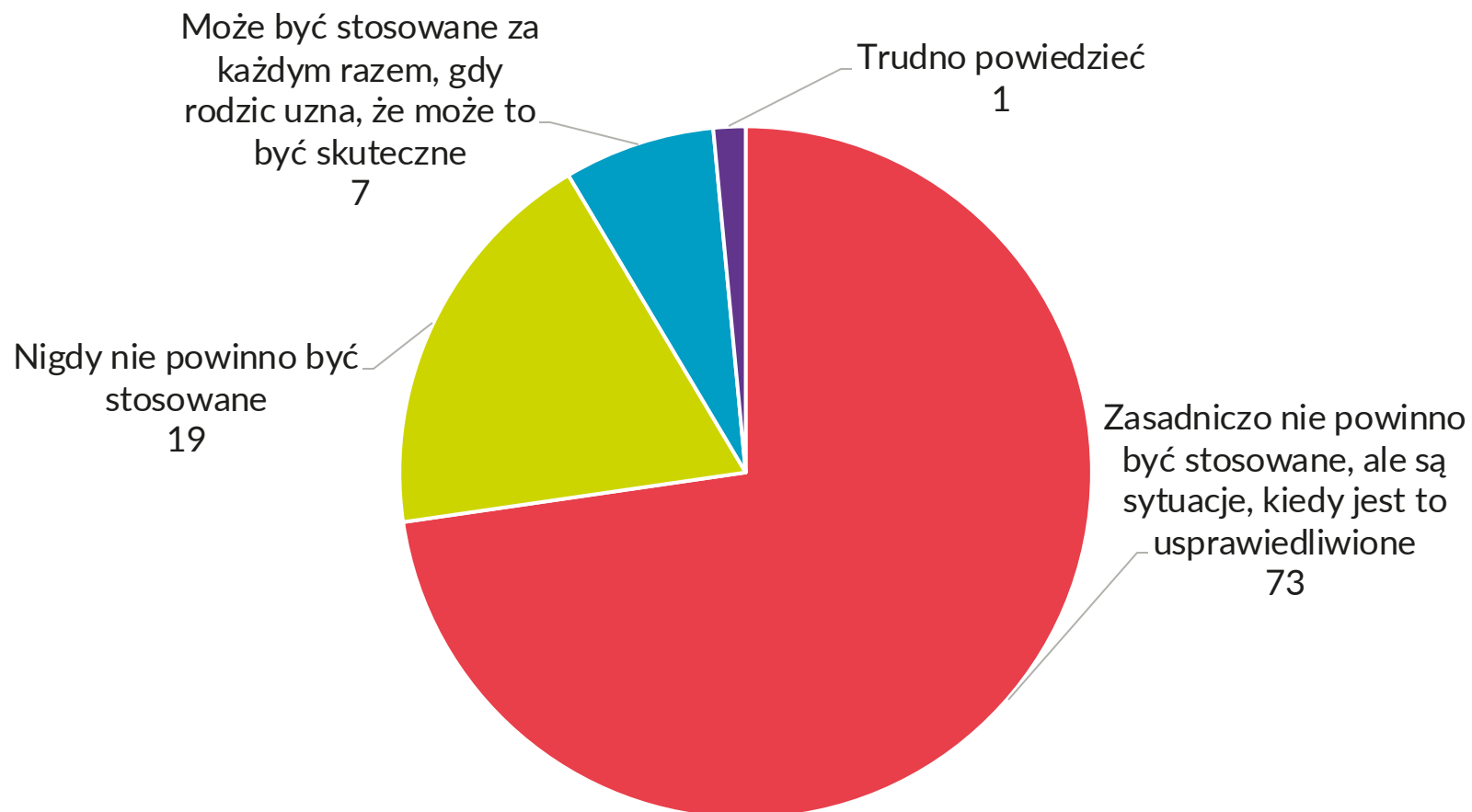
W ciągu roku poprzedzającego badanie 1/5 respondentów (20%) było świadkami sytuacji, gdy osoba dorosła dyscyplinowała dziecko używając kar fizycznych.

- 38% świadków stosowania kar fizycznych zwróciło uwagę osobie dyscyplinującej dziecko, a 5% świadków zgłosiło fakt krzywdzenia odpowiednim służbom (np. ośrodkowi pomocy społecznej lub na policję)
- 28% świadków sytuacji, gdy dorosła osoba dyscyplinowała dziecko używając kar fizycznych w żaden sposób nie zareagowało
- Najczęściej brak reakcji na krzywdzenie badani tłumaczyli przekonaniem, że nie należy interweniować, ponieważ to rodzice powinni decydować o sposobie wychowania (odpowiedziało tak 39% osób, które nie zareagowały na krzywdzenie). 1/5 (19%) badanych wśród powodów braku reakcji wymieniła obawę przed negatywną reakcją osoby karzącej, a 14% - obawę, że interwencja może dziecku jeszcze bardziej zaszkodzić. 6% respondentów przyznało, że nie wiedziało jak się zachować w tej sytuacji, a 4% uważa, że nie warto reagować, ponieważ to nic nie zmieni.

Przemoc psychiczna

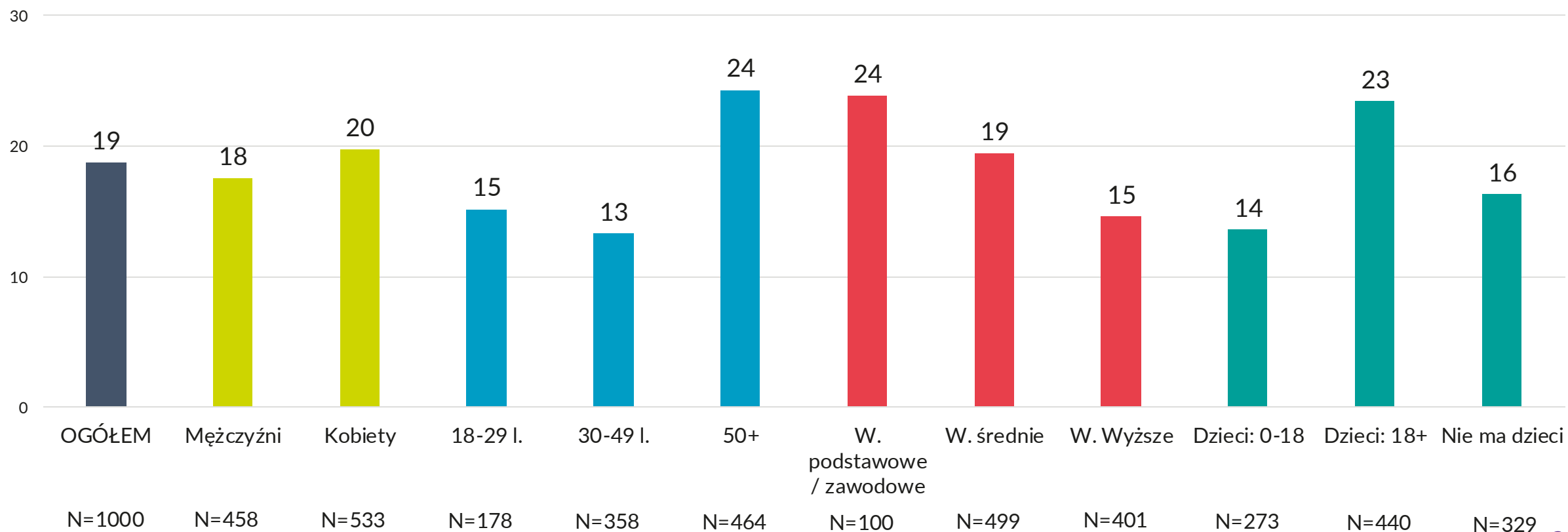
Opinie na temat dyscyplinowania krzykiem

Czy Pana(i) zdaniem dyscyplinowanie dziecka krzykiem jest metodą wychowawczą, która:

Przyzwolenie na dyscyplinowanie krzykiem a cechy społeczno-demograficzne

Procent wskazań na opinię "Dyscyplinowanie dziecka krzykiem nigdy nie powinno być stosowane"
w zależności od cech społeczno-demograficznych

Przyzwolenie na dyscyplinowanie krzykiem a cechy społeczno-demograficzne

Z twierdzeniem: „*Dyscyplinowanie dziecka krzykiem nigdy nie powinno być stosowane*” zgadza się przeciętnie 19% badanych

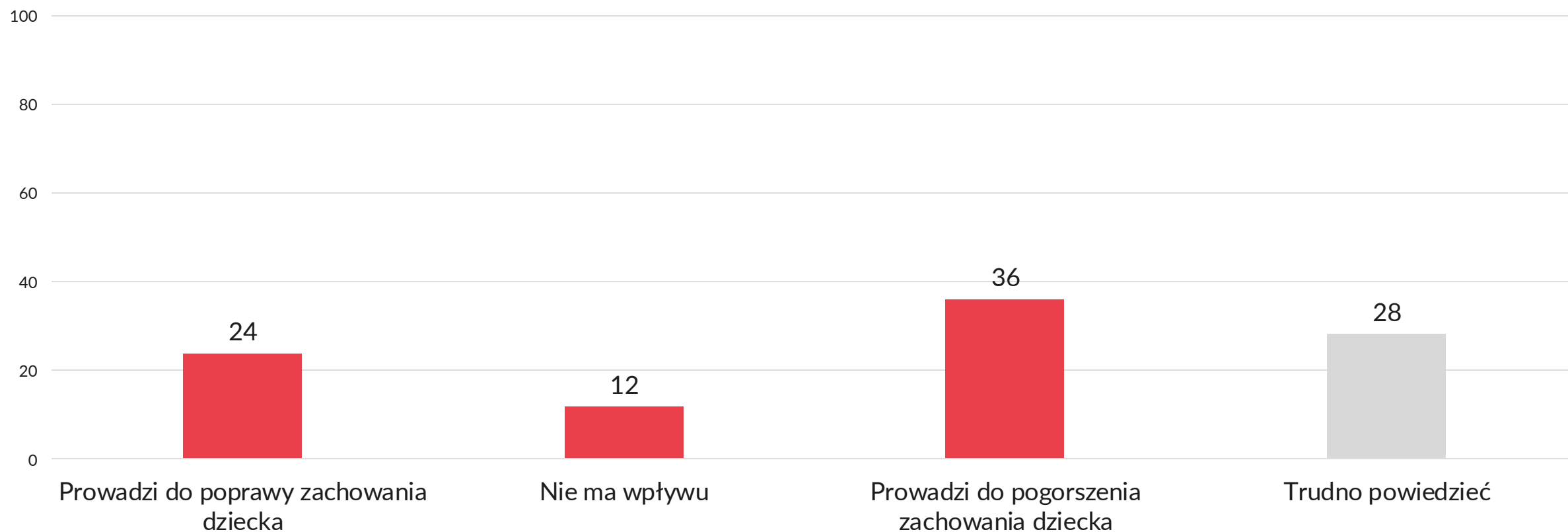
- Kobiety i mężczyźni zgadzają się w podobnym stopniu
- Istotnie częściej zgadzają się osoby w wieku powyżej 50 lat (24%)
- Wielkość miejscowości nie wpływa na przyzwolenie na ten typ przemocy
- Osoby z wykształceniem podstawowym lub zawodowym zgadzają się istotnie częściej od osób z wykształceniem średnim i wyższym (24% vs. 19% i 15%)
- Osoby, których dzieci są dorosłe zgadzają się istotnie częściej od tych, które mają dzieci niepełnoletnie (do 18 r.ż.) (23% vs. 14%)

Podsumowanie postrzegania wpływu przemocowego dyscyplinowania (fizycznego i psychicznego)

- Kobiety istotnie częściej niż mężczyźni zgadzają się z opiniami, że zarówno stosowanie kar fizycznych, jak i przemoc psychiczna (krzyczenie) mają negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem.
- Osoby młode (18-29 lat) istotnie częściej zgadzają się z opiniami, że stosowanie kar fizycznych ma negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem oraz z opinią, że dyscyplinowanie dziecka krzykiem pogarsza relacje między rodzicem a dzieckiem. Z kolei osoby w wieku 50+ istotnie częściej zgadzają się z opinią, że krzyczenie negatywnie wpływa na zachowanie dziecka.
- Osoby z wyższym wykształceniem istotnie częściej zgadzają się z opiniami, że stosowanie kar fizycznych ma negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem oraz że dyscyplinowanie krzykiem ma negatywny wpływ na stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem. Z kolei osoby z wykształceniem podstawowym lub zawodowym istotnie częściej zgadzają się z opinią o negatywnym wpływie krzyczenia na zachowanie dziecka oraz istotnie rzadziej zgadzają się z opinią, że kary fizyczne mają negatywny wpływ na relacje.

Postrzeganie wpływu krzyku

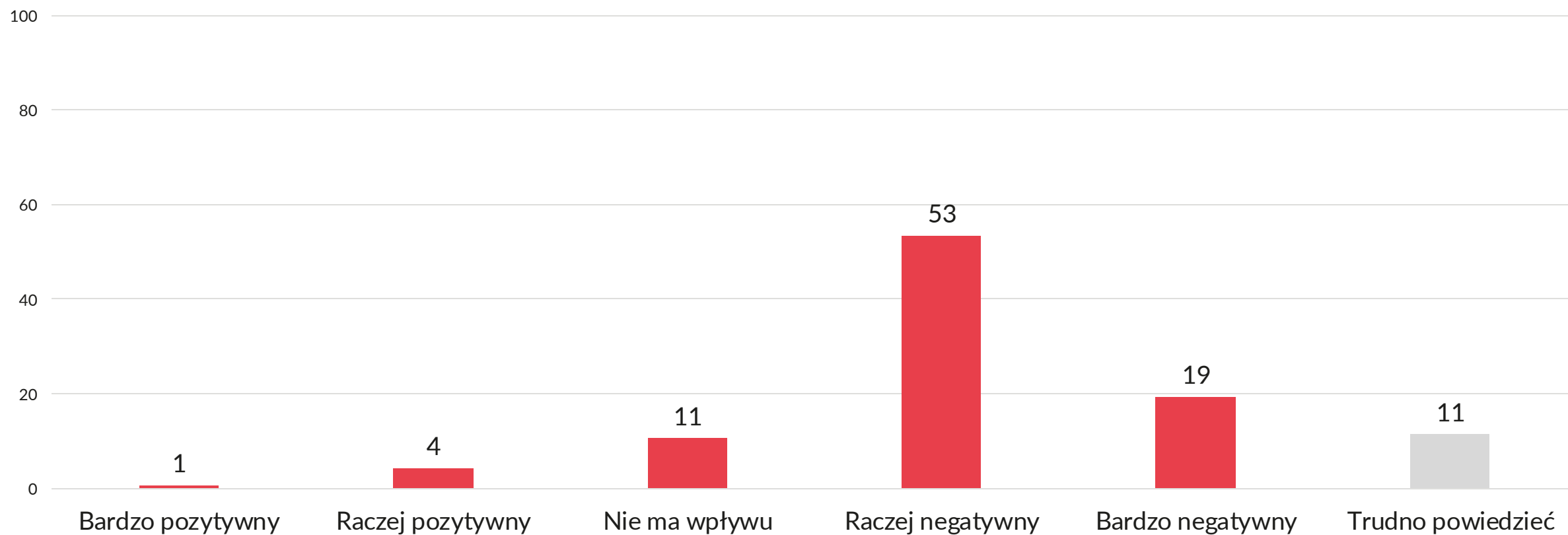
Jaki wpływ Pana(i) zdaniem ma dyscyplinowanie krzykiem na zachowanie dziecka?

N=1000

Postrzeganie wpływu krzyku

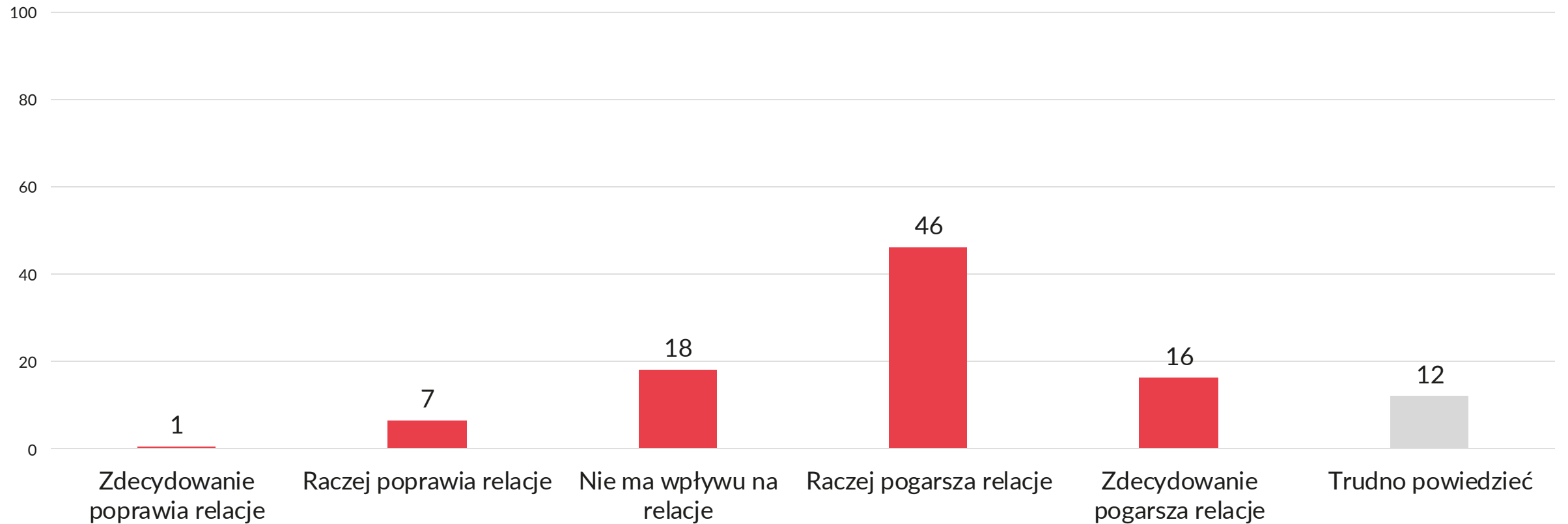
Jaki wpływ Pana(i) zdaniem ma dyscyplinowanie krzykiem na stan psychiczny dziecka?

N=1000

Postrzeganie wpływu krzyku

Jaki wpływ Pana(i) zdaniem ma dyscyplinowanie krzykiem na relacje między rodzicem a dzieckiem?

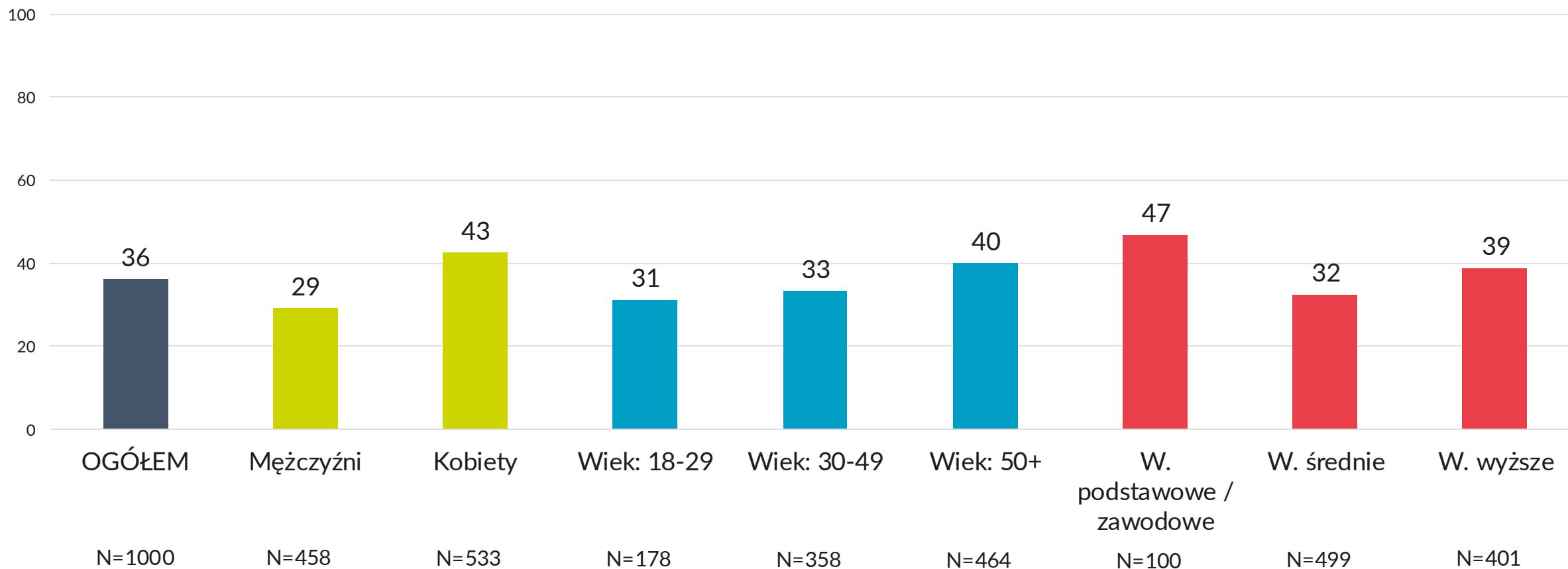
N=1000

Postrzeganie wpływu krzyku

- Tylko jedna trzecia (36%) polskiego społeczeństwa uważa, że krzyczenie na dziecko prowadzi do pogorszenia jego zachowania. Większość społeczeństwa natomiast dostrzega negatywny wpływ krzyku na stan psychiczny dziecka (72%) i relacje między rodzicem a dzieckiem (62%)
- Jednocześnie w dalszym ciągu jedna czwarta (24%) uważa, że krzyczenie na dziecko prowadzi do poprawy zachowania

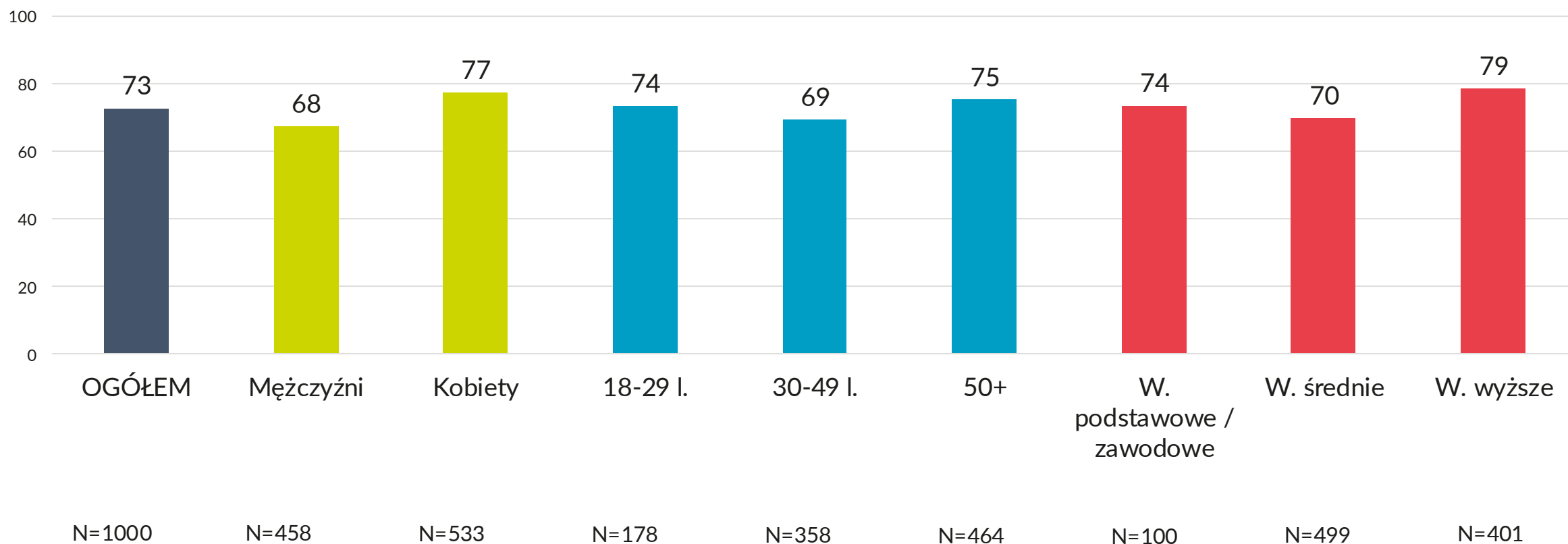
Postrzeganie wpływu dyscyplinowania krzykiem a zmienne społeczno-demograficzne

Dyscyplinowanie krzykiem prowadzi do pogorszenia zachowania dziecka

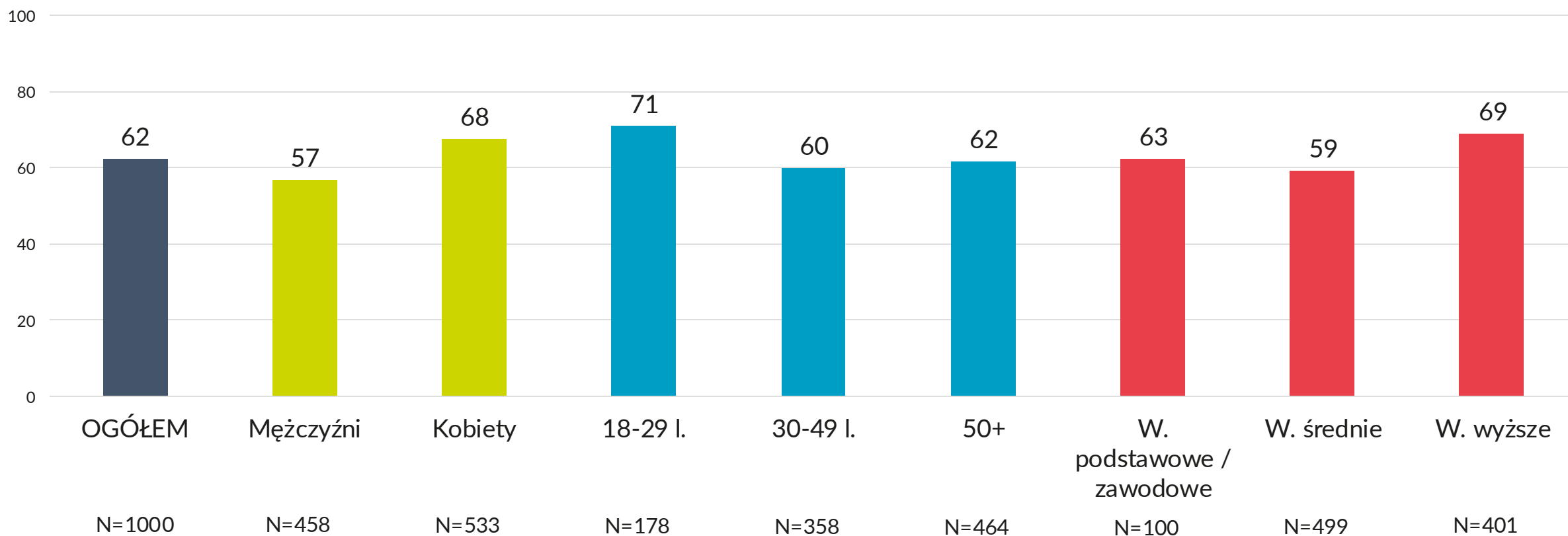
Postrzeganie wpływu przemocy psychicznej a zmienne społeczno-demograficzne

Dyscyplinowanie krzykiem ma negatywny wpływ na stan psychiczny dziecka
(suma % odpowiedzi „raczej pogarsza” i „zdecydowanie pogarsza”)

Postrzeganie wpływu przemocy psychicznej a zmienne społeczno-demograficzne

Dyscyplinowanie krzykiem pogarsza relacje między rodzicem a dzieckiem
(suma % odpowiedzi „... wpływ ... b. negatywny” i „raczej negatywny”)

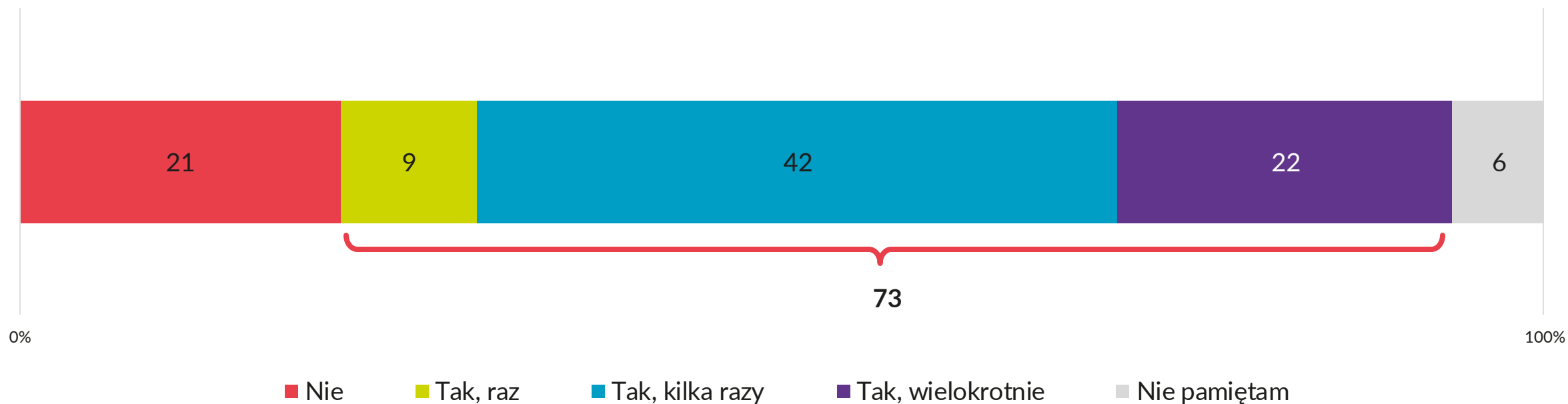

Postrzeganie wpływu dyscyplinowania krzykiem a zmienne społeczno-demograficzne

- Kobiety istotnie częściej niż mężczyźni zgadzają się z opiniami, że przemoc psychiczna (krzyczenie) ma negatywny wpływ na zachowanie, stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem.
- Osoby w wieku 50+ istotnie częściej zgadzają się z opinią, że krzyczenie negatywnie wpływa na zachowanie dziecka, natomiast osoby młode (18-29 lat) częściej zgadzają się z tym, że taka forma przemocy pogarsza relacje między rodzicem a dzieckiem.
- Osoby z wykształceniem podstawowym lub zawodowym istotnie częściej zgadzają się z opinią o negatywnym wpływie krzyczenia na zachowanie dziecka, natomiast osoby z wyższym wykształceniem istotnie częściej uważają, że krzyczenie ma negatywny wpływ na stan psychiczny dziecka i relacje między dzieckiem a rodzicem.
- Fakt posiadania bądź nie posiadania dzieci jest skorelowany jedynie z opiniami na temat wpływu dyscyplinowania krzykiem na zachowanie dziecka. Osoby mające dzieci pełnoletnie istotnie częściej dostrzegają taki wpływ.

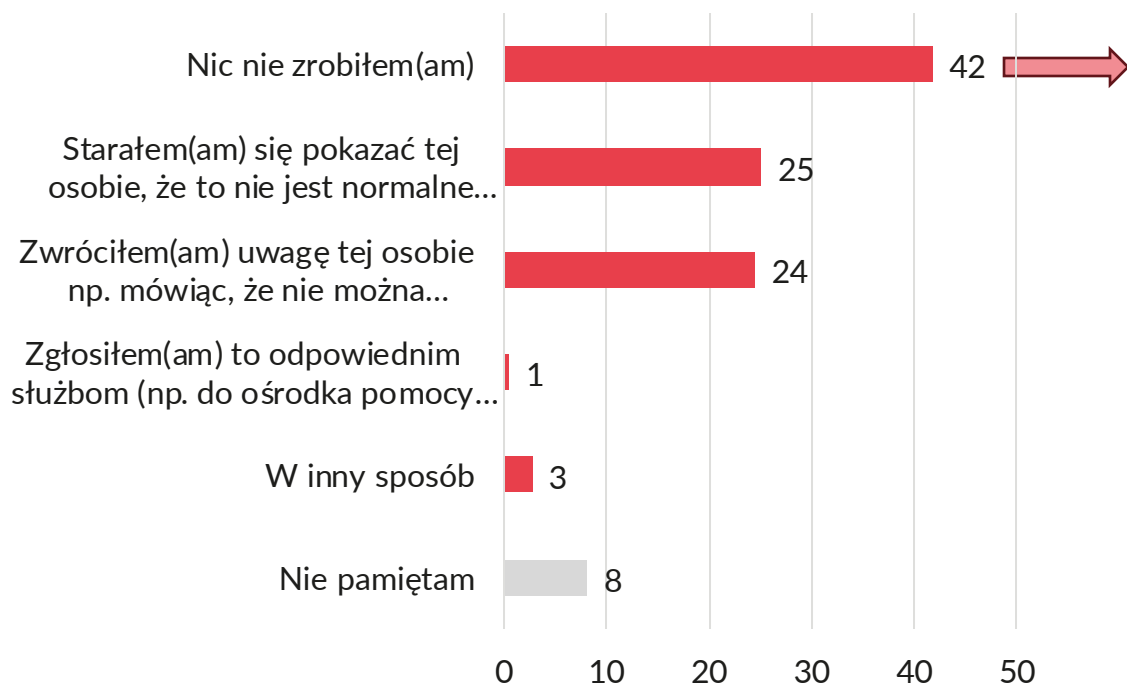
Bycie świadkiem krzyczenia na dziecko

Czy w ciągu ostatniego roku był(a) Pan(i) świadkiem sytuacji, gdy osoba dorosła krzyczała na dziecko?

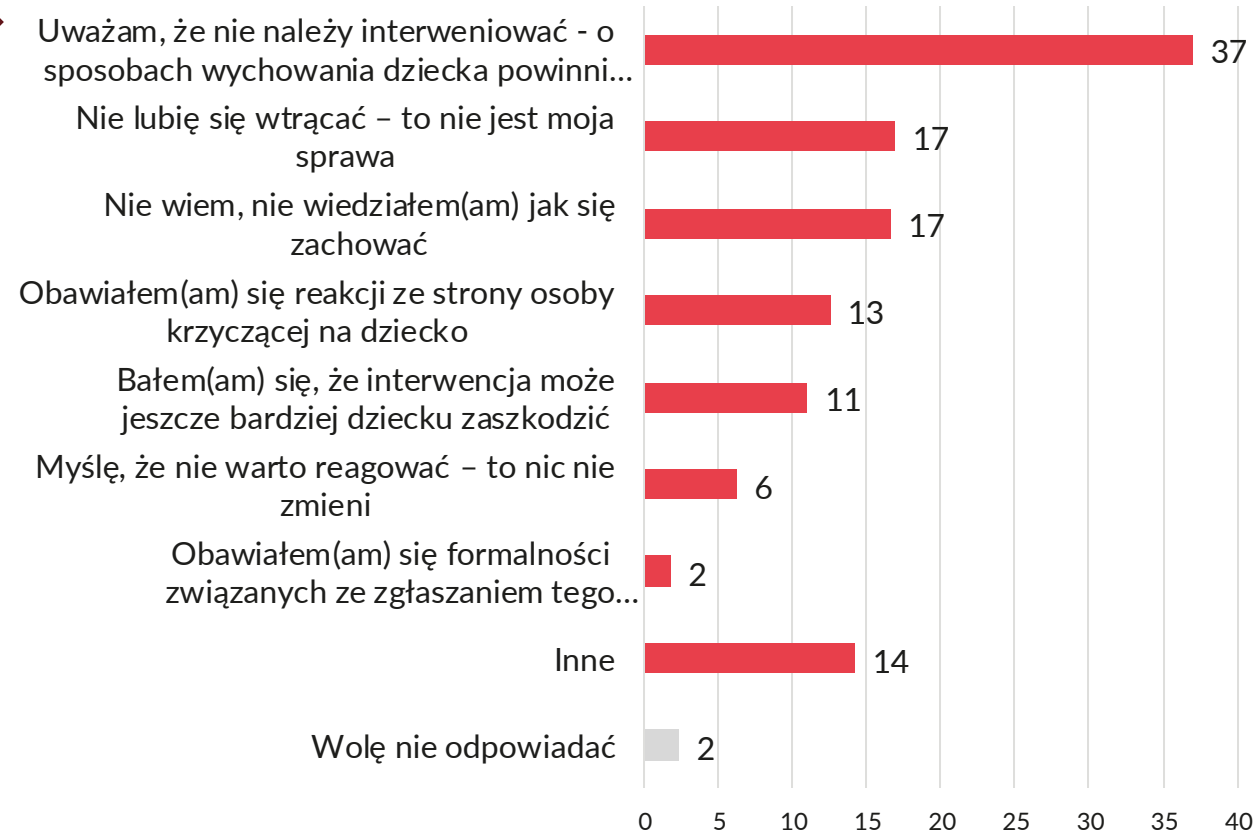
Reakcja na sytuację krzyczenia na dziecko

Jak Pan(i) zachował(a) się w tej sytuacji?

N=727

Dlaczego nie zareagował(a) Pan(i) na krzyczenie na dziecko?

N=308

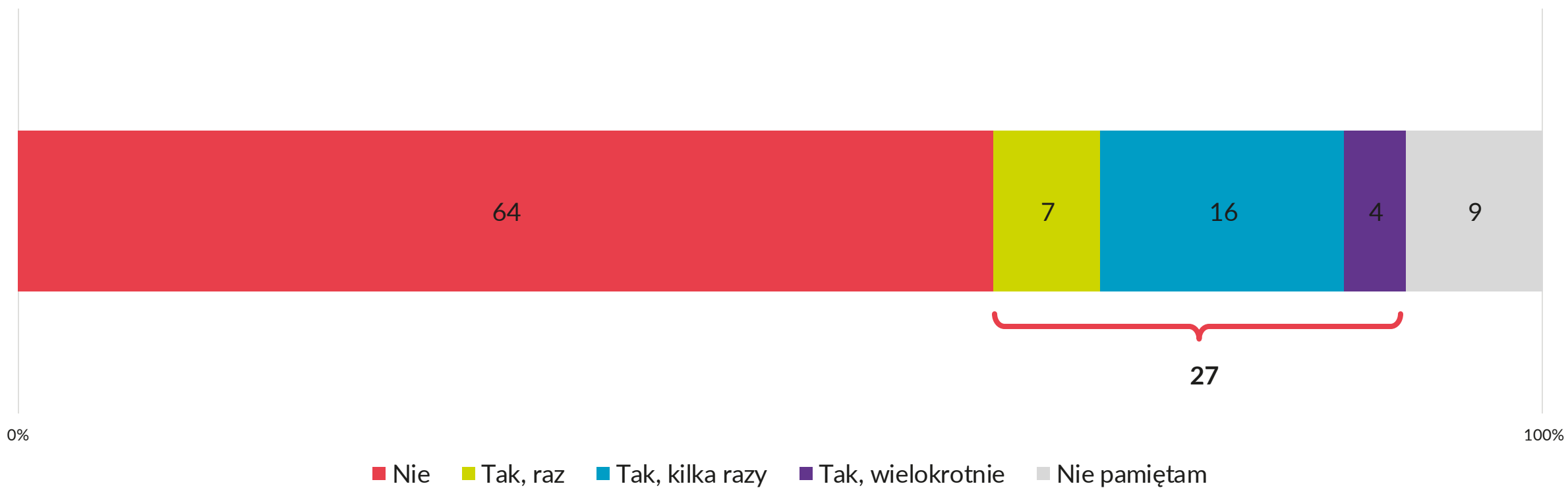
Reakcja na sytuację krzyczenia na dziecko

W ciągu roku poprzedzającego badanie prawie 3/4 respondentów (73%) było świadkami sytuacji, gdy osoba dorosła krzyczała na dziecko.

- 1/4 świadków (24%) zwróciło uwagę osobie dyscyplinującej dziecko krzykiem i tyle samo (25%) starało się pokazać niewerbalnie swoją dezaprobatę; 8% wskazało, że nie pamięta swojej reakcji na krzyczenie
- 42% świadków sytuacji, gdy dorosła osoba krzyczała na dziecko, nie zareagowało
 - Najczęściej brak reakcji na sytuację krzyczenia na dziecko badani tłumaczyli – podobnie jak w przypadku niereagowania na przemoc fizyczną - przekonaniem, że nie należy interweniować, ponieważ to rodzice powinni decydować o sposobie wychowania - odpowiedziało tak 37% osób, które nie zareagowały na krzyczenie
 - 17% respondentów, którzy nie reagowali przyznało, że nie wiedzieli jak się zachować, tyle samo odpowiadało, że nie lubi się wtrącać
 - 13% badanych swoje niereagowanie tłumaczyło obawą przed negatywną reakcją osoby krzyczącej na dziecko
 - 11% wskazywało, że interwencja mogłaby dziecku jeszcze bardziej zaszkodzić
 - 6% wskazało, że nie warto w takich sytuacjach reagować, ponieważ to nic nie zmieni

Bycie świadkiem obrażania dziecka

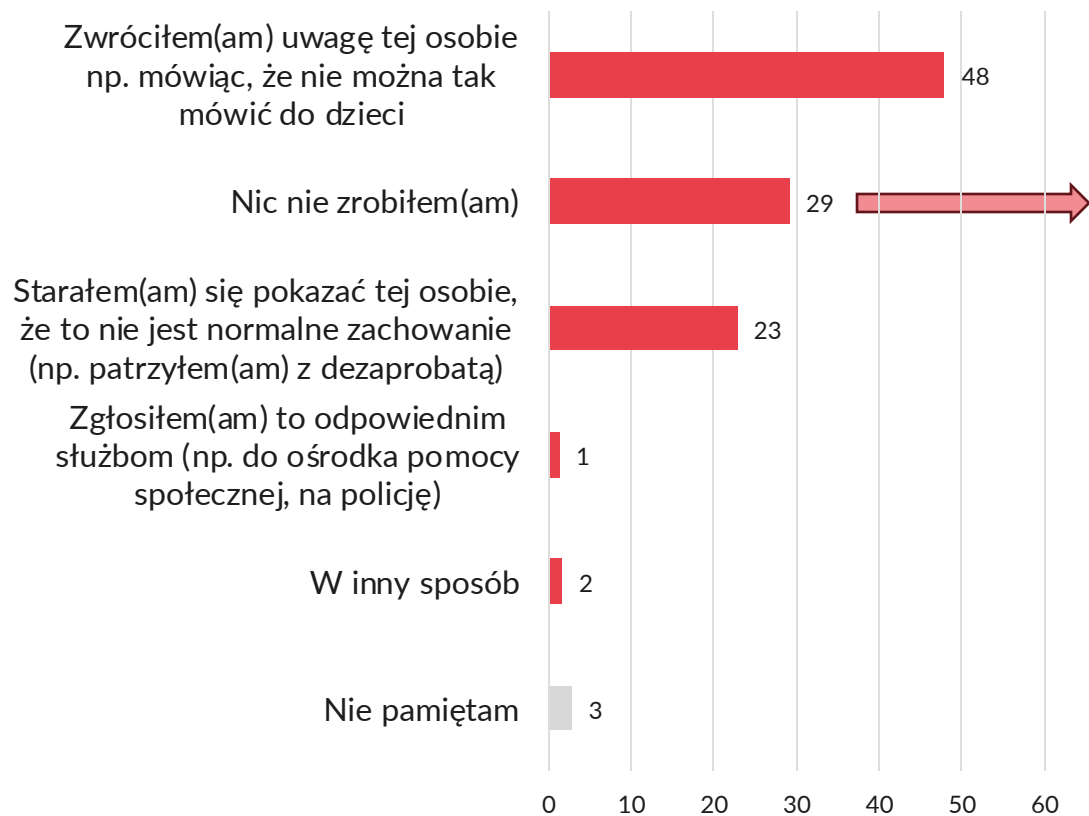
Czy w ciągu ostatniego roku był(a) Pan(i) świadkiem sytuacji, gdy osoba dorosła dyscyplinowała dziecko obraźliwymi słowami (np. kretyn, głupia)?

N=1000

Reakcja na sytuację obrażania dziecka

Jak Pan(i) zachował(a) się w tej sytuacji?

N=278

Dlaczego nie zareagował(a) Pan(i) na dyscyplinowanie dziecka obraźliwymi słowami?

N=80

Reakcja na obrażanie

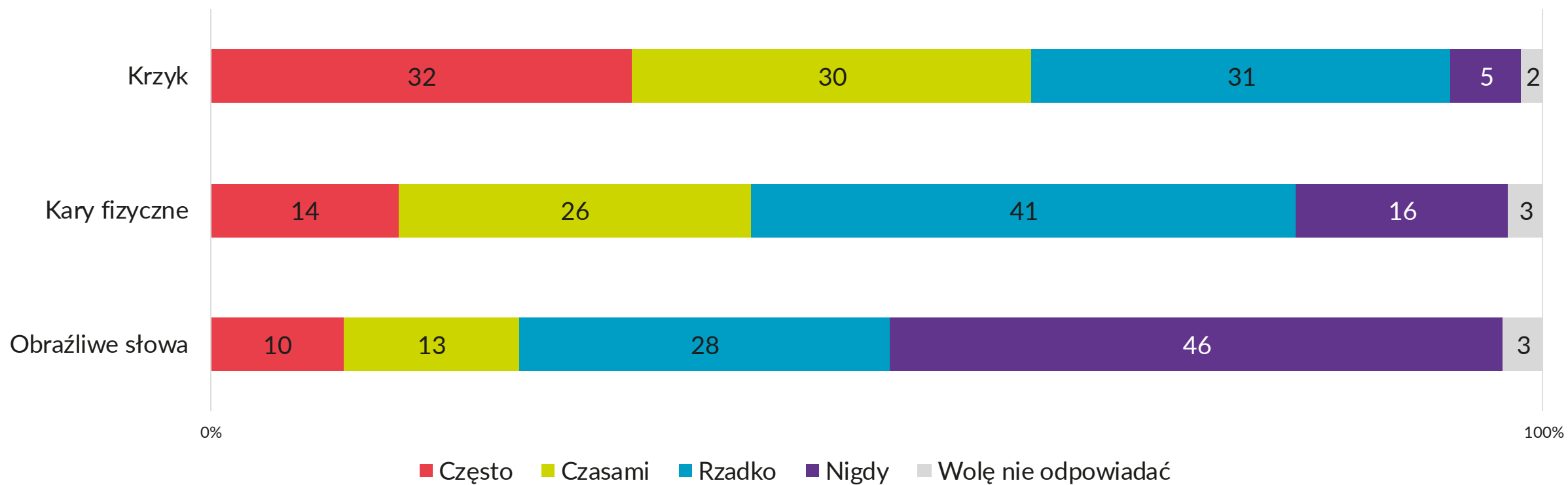
W ciągu roku poprzedzającego badanie około 1/4 respondentów (27%) było świadkami sytuacji, gdy osoba dorosła dyscyplinowała dziecko obraźliwymi słowami (np. kretyn, głupia).

- Prawie połowa (48%) świadków takich zachowań zwróciła uwagę osobie dyscyplinującej dziecko obraźliwymi słowami – była to najczęstsza reakcja
- 23% starało się pokazać niewerbalnie swoją dezaprobatę
- 29% świadków obrażania dziecka nie zareagowało
 - Najczęściej brak reakcji na krzyczenie na dziecko świadkowie obrażania tłumaczyli tym, że nie lubią się wtrącać, że to nie jest ich sprawa (23%)
 - Około 1/5 (19%) wybrało odpowiedź, że nie należy interweniować, ponieważ to rodzice powinni decydować o sposobie wychowania; tyle samo wskazało na obawę przed negatywną reakcją osoby wyzywającej dziecko
 - 11% tłumaczyło brak reakcji tym, że interwencja może dziecku bardziej zaszkodzić,
 - Ten sam odsetek (11%) badanych wskazał odpowiedź „nie wiedziałem(am) jak się zachować”
 - Wyraźnie więcej świadków obrażania niż świadków krzyczenia i przemocy fizycznej wobec dzieci nie zareagowało, uznając, że to nic nie zmieni (16%)
 - 7% świadków obrażania wybrało odpowiedź „wolę nie odpowiadać”

Wpływ doświadczeń respondentów z dzieciństwa na opinie

Doświadczanie przemocy w dzieciństwie

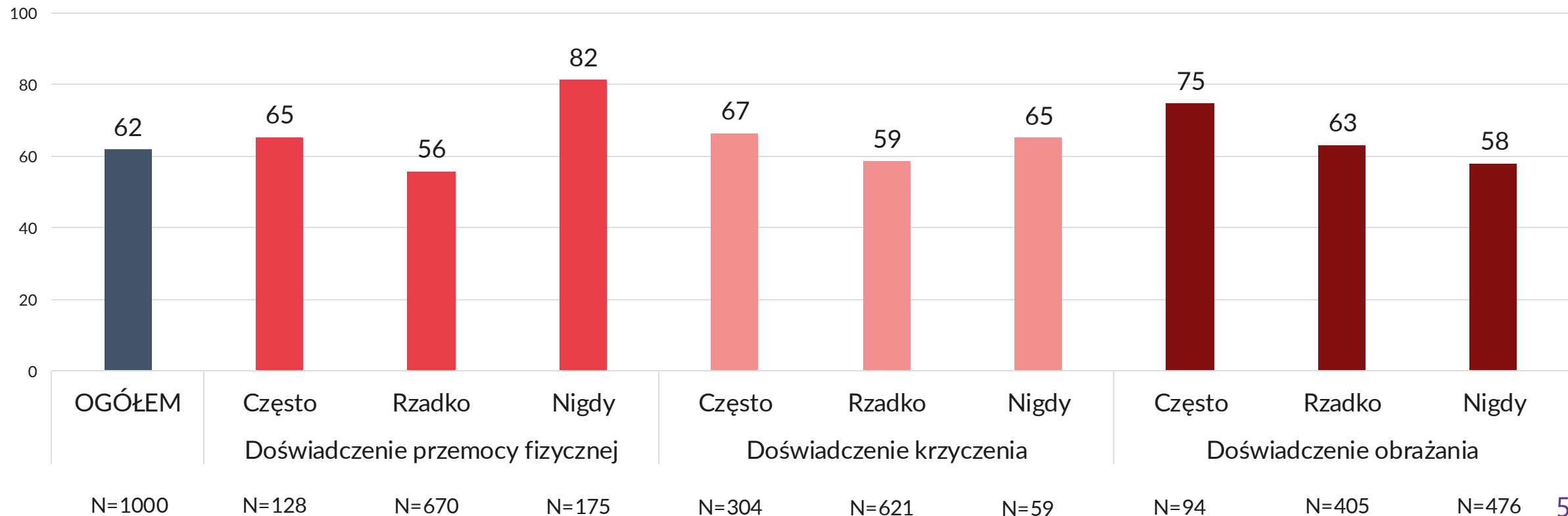
Czy zdarzało się, że wobec Pana(i) rodzice albo opiekunowie stosowali w dzieciństwie lub młodości dyscyplinowanie poprzez...

N=1000

Opinie na temat kar fizycznych a własne doświadczenia z dzieciństwa i młodości

Procent wskazań na opinię "Bicie dzieci jako kara jest metodą wychowawczą, która nigdy nie powinna być stosowana" w zależności od typu i częstości doświadczanej przemocy

Przyzwolenie na stosowanie kar fizycznych a doświadczanie przemocy w dzieciństwie i młodości

„Bicie dzieci jako kara jest metodą, która nigdy nie powinna być stosowana”.

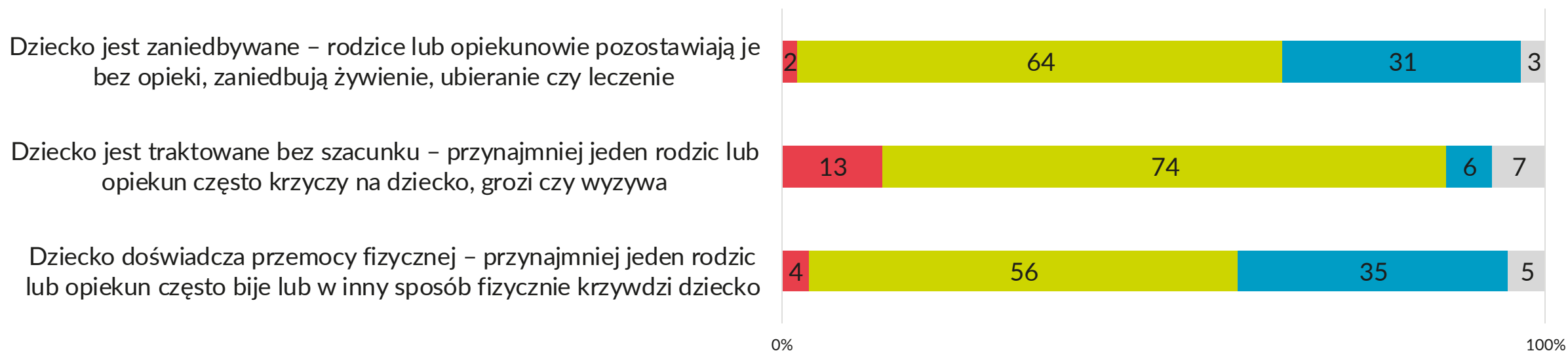
Z tym stwierdzeniem:

- Osoby, wobec których w dzieciństwie lub młodości nigdy nie stosowano kar fizycznych zgadzają się istotnie częściej od tych, którzy doświadczali w młodym wieku kar fizycznych
- Osoby, które w dzieciństwie lub młodości dyscyplinowano często (suma odp. "często" lub "bardzo często") krzykiem zgadzają się istotnie częściej od tych, którzy doświadczali takich zachowań rzadko (suma odp. "czasami", "rzadko" i "bardzo rzadko")
- Osoby, które w dzieciństwie lub młodości dyscyplinowano często obraźliwymi słowami zgadzają się istotnie częściej od tych, którzy doświadczali takich zachowań rzadko.

Interwencja służb

Opinie na temat ingerencji instytucji w sytuacjach przemocy wobec dzieci

Co sądzi Pan(i) na temat ingerowania w sprawy wychowawcze rodziny w następujących sytuacjach:

- Nie jest potrzebna ingerencja żadnych instytucji lub służb (np. pomocy społecznej), rodziny same rozwiązują swoje problemy
- Odpowiednie instytucje lub służby (np. pomoc społeczna) powinny zapewnić rodzinie wsparcie poprawiające sytuację
- Odpowiednie instytucje lub służby (np. pomoc społeczna) powinny umieścić dziecko poza rodziną (np. w rodzinie zastępczej)
- Trudno powiedzieć

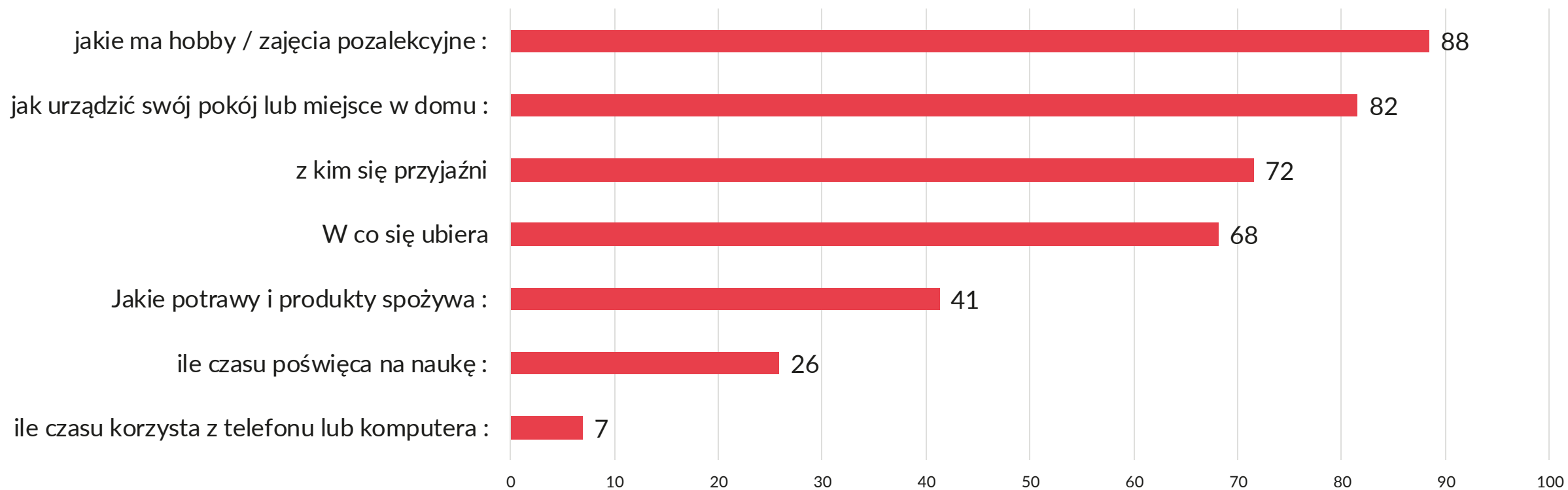
Opinie na temat ingerencji instytucji w sytuacjach przemocy wobec dzieci

- Większość społeczeństwa uważa, że odpowiednie instytucje lub służby powinny zapewnić pomoc w sytuacji częstego doświadczania przez dziecko przemocy fizycznej (uważa tak 56% badanych), zaniedbywania (64%), czy przemocy psychicznej – częstego krzyczenia, wyzywania lub grożenia (74%).
- Około jednej trzeciej społeczeństwa uważa, że dziecko powinno zostać umieszczone poza rodziną w przypadku zaniedbania przez rodziców lub opiekunów (31%) i w przypadku częstego doświadczania przemocy fizycznej (35%).
- Częste krzyczenie, grożenie czy wyzywanie w opinii 13% badanych nie wymaga ingerencji jakichkolwiek instytucji, a tylko 6% uważa, że w takiej sytuacji należy umieścić dziecko poza rodziną.

Przyzwolenie na samodzielność dziecka

Przyzwolenie na samodzielność dziecka

Dziecko w wieku 7-13 lat powinno móc samo decydować...
(suma odp. „raczej się zgadzam” i „zdecydowanie się zgadzam”)

Przyzwolenie na samodzielność dziecka

- Większa część społeczeństwa uważa, że dziecko w wieku 7-13 lat może samodzielnie decydować o wyborze swoich zainteresowań (88%), sposobie urządzenia swojego miejsca w domu (82%), doborze przyjaciół (72%), czy sposobie ubierania (68%)
- Zdecydowanie mniejsze jest w społeczeństwie poparcie dla samodzielnego decydowania dzieci w tym wieku o potrawach i spożywanych produktach (41%) i decydowania o tym, ile czasu poświęcać na naukę (26%)
- Najmniej badanych uważa, że dziecko w wieku 7-13 lat może samo decydować o tym, ile czasu poświęca na korzystanie z telefonu lub komputera – tylko 7% popiera samodzielność dziecka w tym obszarze

Przyzwolenie na samodzielność dziecka a zmienne społeczno-demograficzne

- Kobiety istotnie częściej od mężczyzn zgadzają się, że dzieci w wieku 7-13 lat powinny móc samodzielnie decydować w sprawie ubioru, natomiast mężczyźni – że powinny móc decydować o czasie korzystania z telefonu lub komputera.
- Osoby z podstawowym lub zawodowym wykształceniem istotnie częściej niż osoby lepiej wykształcone zgadzają się na samodzielność w sprawie czasu poświęcanego na naukę i na sposób jedzenia, natomiast osoby z wyższym wykształceniem istotnie częściej niż niżej wykształcone są otwarte na samodzielność dzieci w sprawie ubioru.
- Osoby mające dzieci w wieku 0-18 lat istotnie częściej niż osoby mające pełnoletnie dzieci zgadzają się ze stwierdzeniami dot. samodzielności w sprawie własnego pokoju, przyjaźni i hobby. W kwestii samodzielnego decydowania o czasie nauki jest odwrotnie: osoby mające dorosłe dzieci istotnie częściej niż wszyscy pozostali (nie mający dzieci i mający dzieci niepełnoletnie) uważają, że dzieci powinny móc decydować o tym, ile się uczą.

Fundacja Dajemy Dzieciom Się

Ul. Walecznych 59

03-926 Warszawa

www.fdds.pl